

Individets rekrutteringsproces i bander

**Projekt aflevering 1. Semester
Hus P11**

Gruppe: 17

Vejleder: Julie Skjelborg Frederiksen: juskfr@ruc.dk

**(54863) - Niklas Lind: Nmlind@ruc.dk
(54902) - Sepehr Ahmad: Sard@ruc.dk**

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	5
1.1 Problemfelt	5
1.2 Problemformulering	6
1.3 Projektdesign	7
2 Metode	8
2.1 Metodiske overvejelser	8
2.2 Kvalitativ metode	8
2.4 Etik	9
2.5 Empiri	10
2.6 Teori	10
2.7 Analyse strategi	11
2.8 Afgrænsning	12
3.0 Fra offentlig sikkerhed til kriminalpræventivt arbejde	12
3.1 Offentlig sikkerhed	12
3.2 Bandekonflikten og dens oprindelse	14
3.4 Ydre Nørrebro	16
3.5 Ydre Nørrebro bander, et stort problem.	17
3.6 Det kriminalpolitiske styringsrationale over tid	19
3.6.1 Avanceret liberalisme	23
3.7 Den kriminalpolitiske styring i bandeindsatsen i dag	26
3.7.1 Sociale foranstaltninger	27
3.7.2 Inddragelse af relevante aktører og netværk.	28
3.8 Eksempel på præventivt arbejde	29
3.8.1 Helhedsplanen	30
3.9 Delkonklusion	31
4 Teori	33
4.1 Erving Goffman: Stigmatisering	33
4.2 Axel Honneth: Kampen om anerkendelse	35
4.2.1 Privatsfæren	35
4.2.2 Den retslige sfære	35
4.2.3 Den solidariske sfære	36
5.0 Manglende anerkendelse og stigmatisering i Sleimans liv.	36
5.1 Resumé af Sleiman Sleimans liv	36
5.2 Manglende anerkendelse i Sleimans liv	40
5.3 Sleiman som stigmatiseret individ	45
5.4 Delkonklusion	46
6. Diskussion	47
6.1 Diskussion af teorier og det politiske (politologi og sociologi, kædet sammen) Fejl! Bogmærke er ikke defineret.	
7 Konklusion	48
7.1 Udlandet	Fejl! Bogmærke er ikke defineret.
8 Perspektivering	49

9 Litteraturlisten

10 Bilag

Fejl! Bogmærke er ikke defineret.

Fejl! Bogmærke er ikke defineret.

1. Indledning

1.1 Problemfelt

Bander kommer oprindeligt fra det vilde vesten, hvor det hyppigt blev sat i forbindelse med grupper af tyve, røvere og andre lovløse. I 1920'erne og 1930'erne blev "bander" forbundet med mafia-gangsters organiserede kriminalitet. I 1960'erne og 1970'erne blev dette begreb overtaget af motorcykelbander. (Torfing & Krogh, 2012: 27). I den senere tid har der været forskellige definitioner af, hvad en bande egentlig er. For at definere, hvad en bande er, er der nogle faktorer, som gør en gruppe af kriminalitetsudøvere til en bande. Først og fremmest lægges, der altid vægt på gruppens aktiviteter, og hvad deres formål er med disse, dens størrelse, organiseringsform- og grad er også med. Man taler også tit om dens etniske og aldersmæssige sammensætning og dens stedtilhørsforhold, kollektive identitet og symbolbrug. (Torfing & Krogh, 2013: 27). Blandt forskere, er der stor uenighed om, hvordan man skal forklare opblomstringen af bander. Nogle forskere peger på etnicitet, kultur og identitet på bekostning af social klasse og socioøkonomiske forhold (Torfing & Krogh, 2013: 27 – referer til Rasmussen, 2003). Andre studier mener, at medlemmer der kommer fra lavindkomstfamilier, og som er meget individualistiske, mistroiske, trodsige, konkurrencemindedede, socialt isolerede og præget af et stærkt overlevelsesinstinkt (Torfing & Krogh, 2013: 27 – referer til Jankowski, 1991).

I tillæg til dette er der "kriminelle unge", som er karakteriseret ved, at have holdt sammen i en længere periode, hæve ud meget på gaden, begå kriminalitet sammen og acceptere kriminalitet som en fælles aktivitet. De kriminelle grupper adskiller sig fra organiseret bander ved at være uformelle, mindre organiserede og ved at begå kriminalitet af mindre alvorlig art. (Justitsministeriets Forskningskontor, 2011: 3).

Vi har valgt at kigge på det danske bandemiljø, som det seneste årti har fået en stadig større betydning i det danske samfund. Vi oplever bandemiljøet dagligt igennem diverse medier og på gadebilledet, bander der tidligere var ustruktureret og som ikke rakte længere end små udsatte boligområder, til i dag hvor de opererer over større byområder og er langt mere struktureret med en større tilslutning fra flere bandemedlemmer end tidligere (Banderne tager magten 2013, Thorning varsler hårdere kurs overfor bander 2013).

Dette betyder nødvendigvis ikke, at banderne har fået større tilslutning, men at de talrige mindre bander muligvis har slået sig sammen til få store. Disse bander har siden slut 00'erne bekriget hinanden på en hidtil uset måde i det danske samfund. Deres metoder med drive-by

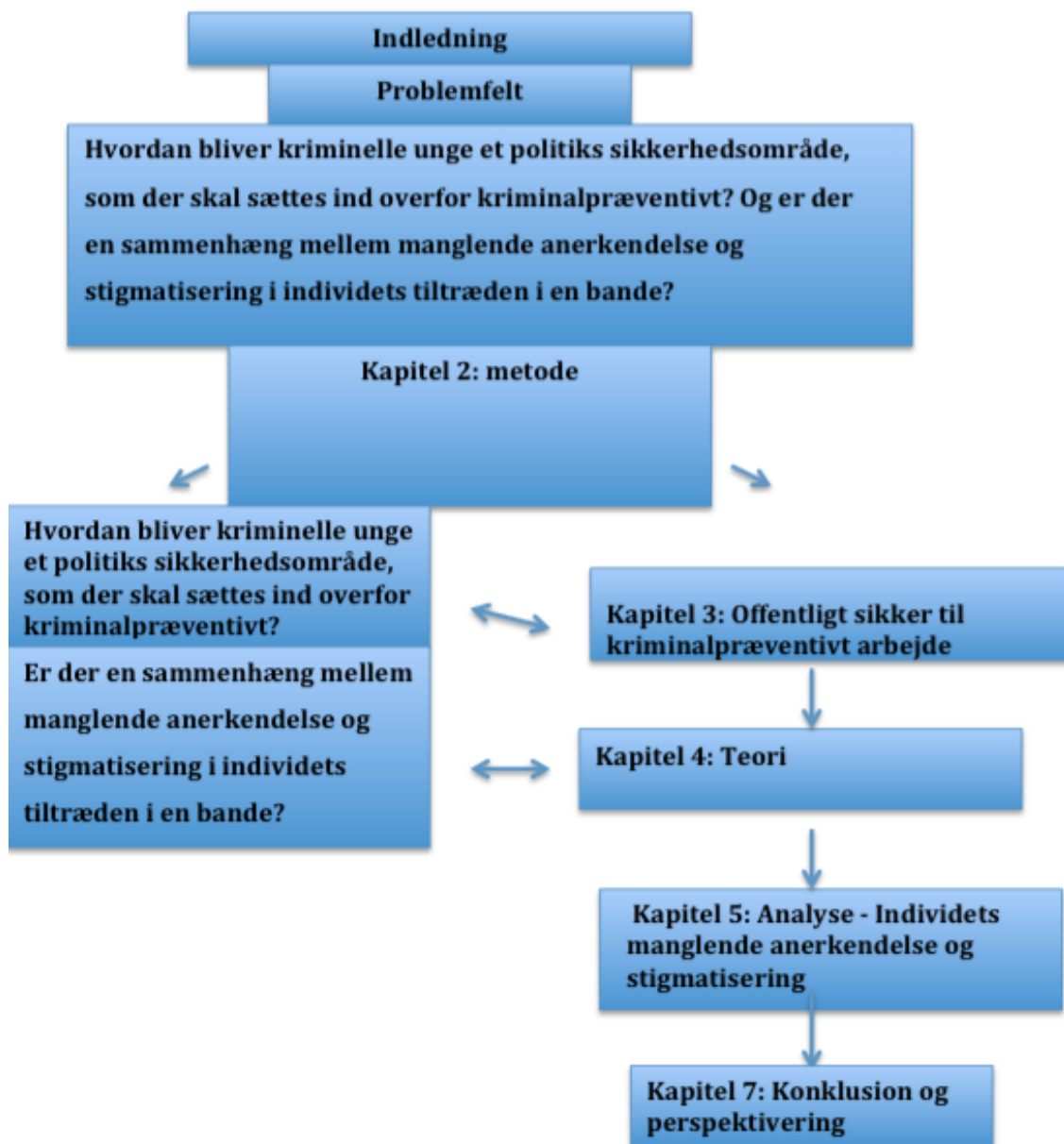
skyderier og sågar klods-hold attentater på hinanden i lys lue, har bragt bandemiljøet helt tæt på det danske civilsamfund. Flere uskyldige er blevet skudt under disse attentatforsøg, nogle med døden til følge. Politikerne prøver at bremse disse bander, og flere forskellige politiske initiativer er blevet sat ind over for banderne (Bande krigen i Danmark 2011). De danske bander står højest sandsynligt stærkere end de nogensinde har gjort før. Dette kan skyldes en bedre organisering, hierarkiske systemer og interne regelsæt. De mange små bander er nu fusioneret sammen til få store bander. Bandemiljøet og banderne eksisterer ikke længere kun i samfundets mørkeste kroge, men har trådt ud i dagslyset hvor alle er potentielle ofre, når de bekriger hinanden (Rockere og bander holder til i bolig områder 2013, De unge fra Blågårds Plads 2013).

Det er netop derfor spændende at undersøge det sociologiske aspekt, som får individer til at tilslutte sig bander og leve et helt anderledes liv fra det som "normale" mennesker lever. Vi vil undersøge hvilke overvejelser og tanker individet gør sig inden det tilslutter sig det kriminelle bandemiljø. Her vil fokuset hovedsageligt ligge på de sociologiske aspekter der drager individet ind i det kriminelle miljø, et miljø og en livsstil der muligvis segregerer individet fra normen og det øvrige samfund. Vi vil primært kigge på individets opvækst, og hvad der har præget denne opvækst. Derfor vil vi også kigge på, hvordan man sætter ind i den offentlige sikkerhed overfor udsatte unge, der er på vej ind i bandemiljøet eller er i risiko-zone for at tiltræde ind i en bande.

1.2 Problemformulering

Hvordan bliver kriminelle unge et politisk sikkerhedsområde, som der skal sættes ind overfor kriminalpræventivt, og hvordan opstår udsatte unge i Ydre Nørrebro som et offentligt sikkerhedsproblem? Endvidere ønskes der en undersøgelse af, om der er en sammenhæng mellem manglende anerkendelse og stigmatisering i forhold til individets tiltræden i en bande.

1.3 Projektdesign

2 Metode

2.1 Metodiske overvejelser

Vores projekt tager udgangspunkt i om manglende anerkendelse og stigmatisering kan være en grund til at et individ vælger at tilslutte sig en bande. Vi vil undersøge hvilke sociologiske aspekter der er med til at påvirke dette valg. Vi har valgt at tage udgangspunkt i sociologiske teorier udarbejdet af henholdsvis Goffman og Honneth. Med disse teorier som skabelon vil vi gøre brug af kvalitativ metode på Sleiman Sleimans bog. Ud fra dette vil vi kigge på hans relation som tidligere bandemedlem, hans sociale baggrund, området han er vokset op i, og om hans baggrund med en anden etnisk herkomst har haft en betydning for hans valg ift. indtrædelse i en bande. Derudover vil også kigge på individets familierelationer, og hvordan hans opvækst har været i familien. Om det har været en kærlig opvækst, eller en opvækst præget af svigt og manglende omsorg. Det påpeges i stigende grad at etnicitet, kultur og identitet er den primære grund til at nogle personer vælger at tiltræde i en bande, frem for f.eks. socialøkonomiske forhold (Torfing & Krogh 2013, s. 27).

En biografi af et tidligere bandemedlem ved navn Sleiman Sleiman, vil udgøre vores empiri som vil blive redegjort for og dernæst analyseret ud fra Anerkendelses- og Stigmatiseringsteorien.

Derudover havde vi også tænkt os at interviewe et tidligere bandemedlem, men dette faldt til jorden, da der opstod komplikationer i gruppen. Vi havde også tænkt os at interviewe en person som stadig er inde i bandemiljøet, men også dette faldt til jorden, da personen ikke var helt tryk ved det. Endvidere, har vi også valgt at kigge på de politologiske tiltag der bliver taget for at modvirke denne rekrutteringsproces.

2.2 Kvalitativ metode

Vi havde ting os at gøre brug af kvalitativ metode, i form af et interview til at indsamle relevant empiri til udarbejdelsen af vores projekt. Ud fra interviewets udfald, ville vi med vores teorier omkring anerkendelse og stigma, prøve at forklare, hvorfor vores interview personer valgte at gå ind i bandemiljøet. Vi valgte interview da vi mente at dette var den bedste måde til at få indblik i hvorfor et individ vælger at gå ind i en bande. Vi er i vores projekt interesseret i at vide under hvilke omstændigheder et individ er vokset op i, hvad der ifølge ham selv har påvirket hans liv og hans familierelationer. Vi havde forberedt spørgsmål, som vi nøje havde forberedt ift. vores problemformulering. Disse spørgsmål var tænkt som en slags tjeklist, for

at få ham til at svare på vores spørgsmål så tilfredsstillende som muligt. Da der ikke findes megen viden omkring vores emne, valgte vi, at det skulle være semistrukturerede sonderende interviews, således, at interviewpersonerne selv kunne føre samtalen, mens vi samtidig stillede vores spørgsmål (Kristensen 2007, s. 282-283). Grunden til vi valgte interview frem for en kvantitativ metode i form af spørgeskemaer, var den uddybende mulighed som et kvalitativ interview gav os. Vi kunne således spørge ind til visse ting, som vi måske ikke havde haft mulighed for at forberede os på, men som kunne opstå under interviewet. Vi kunne, hvis det blev nødvendigt, uddybe vores spørgsmål hvis dette skulle blive relevant, og samtidig omformulere et spørgsmål hvis den interviewede ikke følte sig tilpas ved et givent spørgsmål. Denne mulighed ville ikke være til stede under et spørgeskema interview. Vi mente også, at indlevelse og forståelse for de personer som vi ville bringe ind i projektet var vigtigt. Men som nævnt tidligere blev vores interviews ikke til noget.

Vi har derfor også en biografi af det tidligere bandmedlem Sleiman Sleiman. Denne andenhånds kilde giver et dybt indblik i hvorledes han blev kriminel og efterfølgende bandemedlem. Sleiman fortæller hans historie, suppleret af journalistens egne kommentarer.

2.4 Etik

Som nævnt ovenfor var vores interview-personer et fuldgældigt medlem af en af de store københavnske indvandrer bander, og et tidligere medlem. Personen som havde været et tidligere medlem havde ikke nogen forbehold i forhold til anonymitet.

Han havde givet os lov til at interviewe ham på visse betingelser, som vi havde tænkt os at overholde, for ikke at bringe ham i unåde. Han ønskede at være anonym. Han ville ikke have sit navn offentliggjort, hverken i projektet eller ved selve interviewet. Ej hellere havde han ønsket at hans navn skulle komme til kende hos censorer eller vejledere. Dette havde vi naturligvis accepteret og garanteret ham at vi ville overholde. Derudover ønskede han heller ikke at det skal komme til kende hvilken bande han tilhørte. Vi havde indgået en aftale omkring hans anonymitet, og vi ville i dette projekt give ham til kende under et dæknavn valgt i samarbejde med ham.

Vi ville under projektforsøget forsøge at forholde os neutrale over for vores interviewpersoner og hvad de havde at fortælle. Vi ville ikke dømme dem, ej hellere ville vi retfærdiggøre hvad han fortalte os. Hans udtalelser ville bruges udelukkende til brug i vores

analyse, og ikke andet. Dette havde han givet os sammentykke på og dette havde vi tænkt os at overholde.

Da vores 2. kilde er en biografi af et tidligere bandemedlem, har vi derfor ikke gjort nogen etiske overvejelser omkring dette, da vi ikke mener, at det er nødvendigt.

2.5 Empiri

Vi ville i vores projekt gøre brug af interviews til at indsamle empiri. Vores empiri skulle være baseret på kvalitativt interview med et nutidigt bandemedlem og et tidligere bandemedlem og en biografi om et tidligere bandemedlem. Vi mente, at et interview var den bedste måde at indsamle data på ift. besvarelse af vores problemformulering. En personlig uddybende tilgang i form af et interview, kunne give os et personligt indblik i individets opvækst og sociale baggrund, som vi derefter kunne analysere.

Desværre blev ingen af interviewende en realitet, da vi mistede vores første kontakt, nemlig det tidligere bandemedlem, da vi splittede gruppen i to pga. manglende engagement.

Derudover blev vi nød til, af etiske grunde, at aflyse vores andet interview med personen der stadig var tilknyttet en bande. Han udtrykte bekymring, og var i et dilemma omkring interviewet. Vi valgte derfor at aflyse interviewet, da vi ikke etisk kunne retfærdiggøre hans deltagelse i et interview. Vi kunne ikke risikere at han faldt i unåde pga. vores projekt.

Derudover vil vi benytte biografien "*Men vi blev onde, 2012*", som er en andenhånds kilde skrevet af journalisten Olav Hergel. Biografien giver et dybtgående indblik i et tidligere bandemedlems opvækst og processen frem til dennes indlemmelse i en bande. Denne data vil også blive sammenholdt med vores valgte sociologiske teorier (anerkendelse og stigma), og derefter analyseret.

2.6 Teori

Til besvarelsen af den sociologiske del af vores problemformulering, vil vi bruge forskellige sociologiske teorier med relevans til vores emne.

Den første sociolog vi har tænkt os at indbringe i vores undersøgelse er Axel Honneth og hans anerkendelsesteori. Ifølge Honneth inddeles denne teori i 3 forskellige sfære; Den private sfære (anerkendelse gennem kærlighed, venskab, omsorg og krænkelse gennem vold, totur, fysisk misbrug), den retslige sfære (anerkendelse og krænkelse af rettigheder) og den solidariske sfære (anerkendelse gennem værdifællesskaber) (Andersen & Kaspersen 2013, s.

412-413). Vi vil undersøge om manglende kærlighed og omsorgsvigt i familien kan have haft en betydning, og/eller manglende værdigfællesskaber ift. samfundet, og de kulturelle fællesskaber som individet indgår i, eller rettere er ekskluderet fra, er medvirken til at individet søger alternative fællesskaber som f.eks. en bande. Grundet til valget af denne teori er, at bander består af individer med samme interesser og værdifællesskaber, ellers ville disse individer aldrig har fundet sammen. Så der må være et eller andet der har ført disse individer sammen, og vi vil undersøge om det kan være den manglende anerkendelse i deres fortid. Ydermere har vi også valgt at benytte os af Erving Goffmans teori omkring stigmatisering. Vi har en forventning om stigmatisering kan være en af årsagerne til at visse personer inden for en bestemt social gruppe træder ind i en bande. Stigmatisering finder sted i alle samfundsgrupper, og derfor, mener vi, at stigma også har en enorm betydning for besvarelsen af vores problemformulering (Andersen & Kaspersen 2013, s. 242-243). Vi mener, at stigmatisering er en af de grundlæggende aspekter for individets tiltræden i en bande. Disse individer kan blive påduttet en identitet som de ikke selv er herre over, men pga. denne stigmatisering føler de, at de ikke har andre muligheder for end at tage den til sig. Stigmatiseringen kan komme fra samfundet som en helhed, bl.a. i gennem medier og f.eks. skolesystemet, men det kan i ligeså høj grad også komme fra personer i lokalområdet, som f.eks. individets venner og familie. Individet kan derfor, som konsekvens af denne stigma, føle et behov for at socialiserer sig med andre individer som lider under samme stigma. Derfor har vi valgt, at undersøge om stigma kan have en indflydelse på de unge og deres valg.

2.7 Analyse strategi

Vi vil i dette projekt svarer på førstedel af problemformulering ved at sammenholde de udvalgte sociologiske teorier om stigmatisering og anerkendelse, med den indsamlede data fra vores andenhånds kilde i form af biografien af det tidligere bandemedlem Sleiman Sleiman. Disse data vil derefter blive analyseret, for at se om der findes en sammenhæng mellem den indsamlede data og teorierne. Vores analyse er begrænset til mikro-niveauet altså individet inden han tiltræder i en bande, og vi vil derfor ikke kigge på selve banden. Derudover vil der blive redegjort for den politologiske del, men den indgår ikke i vores analyse.

2.8 Afgrænsning

Vores projekt omhandler hvilke sociologiske aspekter der medvirker på et individs indtrædelse i en bande. Dette er et enormt bredt område, og der findes helt sikkert mange sociologiske teorier som kan bruges til at besvare dette spørgsmål. Derfor har vi været nødt til at afgrænse os, og bruge de teorier, som vi selv mente, ville være mest relevante. Vi havde i længere tid overvejet brugen af Bourdieu, men Bourdieu skriver ikke om hvorledes individer søger ind i fællesskaber, modsat Honneth og Goffman. Derfor mener vi, at stigma og anerkendelse er de mest oplagt teorier for vores projekt. Derudover havde vi også tænkt os at udfører interviews, i stedet for spørgeskemaer. Selvom spørgeskemaer kunne give os en masse data, havde denne kvantitative metode den ulempe, at den ikke ville give os et dybtgående indblik i hvad disse individer havde gennemgået inden de tilsluttede sig en bande. Derudover ville vi være begrænset af at vi ikke kunne stille spørgsmål undervejs, modsat et kvalitativt interview, hvor man sidder direkte overfor den interviewede person. Desværre blev vores interviews ikke udført. Politologisk har vi valgt at afgrænse os fra, individerne som er inde i de store organiserede bander. De hårdkogte kriminelle, som skal mødes med helt andre former for politisk- og sociologiske metoder for, at hjælpe disse individer. For os har det været relevant, at kigge på, individer som er i de mindre organiserede bander – og som er i en fare for at blive rekrutteret til de større bander. Altså hvordan det bliver til et politisk sikkerhedsområde, at hjælpe udsatte unge, der er i fare for at blive rekrutteret og hvad man gør for at hjælpe. Vi har endvidere også valgt at afgrænse os fra, hvad der får et individ til, at gå ud af en bande, da dette simpelthen ville gøre vores undersøgelse alt for bred.

3.0 Fra offentlig sikkerhed til kriminalpræventivt arbejde

3.1 Offentlig sikkerhed

Offentlig sikkerhed er et stort samtaleområde i den offentlige debat. Der udvikles en lang række politikker som har til formål at øge den offentlige sikkerhed. Vi vil derfor i det følgende afsnit redegøre for offentlighed sikkerhed som et politisk område. Hvor vi bagefter vil lægge

op til et nyt afsnit om bandekonflikten og hvordan den bliver til et offentligt sikkerhedsområde.

Terrorangrebet såsom World Trade Center 9/11 er med til at sætte sikkerhed øverst på den politiske dagsorden i den vestlige verden. Ud af terrorangrebet handlede hele vesten ved at bekrige terroristerne, opruste militæret, øge kontrollen og overvågning af borgerne. Udover dette er der også blevet sat forebyggende indsatser ind for at forhindre og finde potentielle terrorister. Bag disse er kontrolforanstaltningerne, som bruger en masse økonomiske midler på at udøve denne magt. (Torfing & Krogh, 2013: 21)

Dette fokus på skabelse og bevarelse af offentlig sikkerhed har en lang historisk baggrund og er tæt knyttet sammen med nationalstaten. Fra nationalstatens oprindelse begyndte den først senere at interesse sig for befolkningen og dens sikkerhed. Med en stor og produktiv befolkning, kom der altså også en forøgelse af nationens velstand. Endvidere skulle befolkningen dermed beskyttes for sygdom, underernæring, kriminalitet og moralsk fordærv. (Torfing & Krogh, 2013:21-22)

Med industrialismens gennembrud og fremkomsten af det sociale spørgsmål, forekom der nu en ny måde at beskytte befolkningen på. Det var nu befolkningens eget helbred der kom i fokus. Befolkningen inden for staten blev beskuet som en social organisme, hvis helbred skulle sikres gennem forskellige sociale interventioner. Eksempelvis: Fattiglove, sociale forsikringslove og universelle velfærdsordninger. Disse var nu den nye forestilling om befolkningens sikkerhed. Dog med 60'erne kom der en ny række trusler imod samfundet. På den nye dagsorden kom forurening af luft, vand og jord som blev anset som et stort problem imod folkesundheden. Yderligere kom der, at arbejdstempoet blev forhøjet, der var klare miljøproblemer på arbejdsmarkedet og stress var et udbredt helbredsproblem. Og sidst men ikke mindst kom faren for en altødelæggende atomkrig i 1980'erne med kolossale bekymringer. Atomkrigen kan nu kun siges, at blive overskygget af frygten for en global klimakatastrofe. (Torfing & Krogh, 2013: 22)

Som det nu er redegjort ovenfor, er sikkerhed et svar på trusler. Hvis vi som nation føler os truet på den ene eller anden måde, svarer nationen igen ved at skabe mere sikkerhed. Ligeså snart farerne og truslerne italesættes evt. gennem medier, opstår behovet for sikkerhed. Det samfund vi lever i dag, har historisk set altid været udsat for den ene eller den anden trussel, men globaliseringen har sat en masse trusler i hurtigere omløb med samfundet, da samspillet mellem social, kultur og økonomi skaber nye risikoer, som er svære at

håndgribe. (Torfing & Krogh, 2013:22)

Eksempelvis rejser vi mere og udsættes for farlige sygdomme. Vi støder sammen med andre etniske, kulturelle og religiøse værdier og normer, som af nogle individer opleves som en trussel i mod vores egen livsform. Dette er benævnelsesværdigt kun nogle af de mange risikoer som globaliseringen medfører. (Torfing & Krogh, 2013: 22)

En afgørende brik i forhold til italesættelsen af sikkerhedstrusler er massemedierne. De er tæt forbundet med billede rammen for banderelateret vold og kriminalitet. Medierne rapporterer mere om den kriminelle underverden og bandeproblemer, også selvom omfanget ikke er vokset meget i de senere år. (Torfing & Krogh, 2013: 23)

I 2008 og årene frem tog mediedækningen et opsving. Interesseområdet for medierne lå i, at bandekriminaliteten og forbindelsen med narkohandlen var blevet spredt ud i hele Københavnsområdet efter lukningen af Pusherstreet på Christiania i 2004. Endvidere at der nu var skydevåben involveret i bandekonflikten. Ud af dette var reaktionen, at banderelaterede skyderier i stigende grad blev opfattet som en trussel imod almindelige mennesker på gaden. (Torfing & Krogh, 2013: 23)

Dermed er to vigtige faktorer i forhold til italesættelsen af en lang række trusler: *globalisering og medierne*. I den offentlige sikkerhedsdiskurs er trusler det samme som sygdommen og kuren er nye sikkerhedsforanstaltninger. Den sikkerhed staten giver, er et løfte om, at truslerne kan håndteres, så man som i individ kan leve videre uden, at føle frygt.

Vi har nu redegjort for hvordan offentlig sikkerhed er et modsvar på trusler. Derfor vil vi nu kigge på bandekonflikten, og dens oprindelse, og hvordan den igennem medier bliver til en trussel imod offentlig sikkerhed.

3.2 Bandekonflikten og dens oprindelse

Der har igennem massemedierne været en del omtale omkring bandekrig og bandekonflikter i København.

Bandekonflikten som vi hører og som har relevans i dag, startede tilbage i 2008 efter et drab i Tingbjerg. Alene i 2008 var der 76 banderelaterede skudepisoder i Københavnsområdet. I en tid syntes bandekonflikten at stille af, men i 2009 kom der atter gang i bandekonflikten med drabsforsøg i Korsgade og et skuddrab i Mjølnerparken. Bare i bandekonfliktens første halvandet år såres 66 mennesker og syv bliver dræbt. De næste par år falder antallet af sårede

og dræbte sager, som har forbindelse til rocker- og bandemiljøet fra 47 sårede til 3 dræbte i 2010 over 31 sårede og 3 dræbte i 2011 til 23 sårede og 1 dræbt i 2012. Men så i de første måneder i 2013 viser det sig, at være noget mere ekstrem end hele forrige år. 35 skudepisoder i det offentlige rum, 2 drab og 22 sårede. (Torfing & Krogh: 2013, 24)

Det kan derfor være svært at forestille sig, at denne bandekonflikts ende lægger lige om hjørnet. Men for at skitsere starten, så har rockermiljøet været en del af Danmark siden 80'erne og 90'erne, som også har haft sin konfrontation omkring 1995-97. Denne konfrontation løste klubberne dog selv med en fredsftale. (Torfing & Krogh, 2013: 25)

I de sidste 10-15 år er der blomstret en ny form for kriminelle bander, hvorved størstedelen består af unge mænd med anden etnisk baggrund end dansk. Banderne herved er karakteriseret ved at være mindre formaliseret og hierarkisk styret end Hells Angels og Bandidos. De er også kendetegnet ved at begå sig i en samlet gruppe og er ikke blege for at gå i konfrontationer med de større bander, eksempelvis AK81, som i 2007 blev grundlagt som en støttegruppe for Hells Angels. Formålet med AK81 er, at styrke Hells Angels magtposition, som i høj grad handler om, at kontrollere narkomarkedet og andre kriminelle aktiviteter (Torfing & Krogh, 2013: 25). Med bander og bandekonflikter, er det vigtigt at påpege, at der ikke er mange under 18 år involveret. Dog prøver de mere etablerede bander, at rekruttere de yngre ind i de voksnes bander. Taler vi om de lokale, så er der tale om små fragmenterede ungdomsbander som er selvstyrende. Nogle gange kan det ses, at de bliver presset ind i voksenbanderens konflikter og opgør. På den måde kan de voksne organisere deres kriminalitet bedre og komme bedre ud lokalt med hashsalg, tyveri, overfald og slagsmål igennem ungdomsbanderne. Altså organiseret kriminalitet fra de større voksenbander. Dermed er der altså en tendens til at de trækker opmærksomhed fra de lokale borgere, myndighederne og politiets side (Torfing & Krogh, 2013: 25)

Det er derfor fra statens side blevet et vigtigt punkt på dagsordenen, at stoppe rekrutteringen til voksenbanderne, men også at stoppe de kriminelle og voldelige ungdomsbander, hvor rekrutteringen sker fra. Det har derfor øget fokus på den forebyggende indsats i de udsatte boligområder, også omtalt som ghettoområderne. Denne kriminalpræventive indsats, er endvidere ikke kun et ansvar for politiet. Politiet har nemlig brug for et tæt samarbejde med andre aktører, som er relevante. Dette kunne være gennem kommunen, lokale institutioner, frivillige organisationer og borgerne selv. Hvor hovedfokus lægger på at få de kriminelle væk

fra gaden og beskæftiget med at få sig en uddannelse og job, eller ved at give dem tilbud om fritidsaktiviteter. (Torfing & Krogh, 2013:26).

Vi har nu undersøgt, hvordan den aktuelle bandekonflikt startede, talt om forskellige bander og hvordan de har brug for statens hjælp til at lave præventivt arbejde imod kriminelle ungdomsbander, vi vil nu derfor dykke ind i et udsat boligområde for at give et mere præcist indblik.

3.4 Ydre Nørrebro

Formålet med dette afsnit er at redegøre for et aktuelt udsat område, Ydre Nørrebro. Vi vil prøve at belyse nogle af de bander som findes, endvidere forklare nogle af de problemer som de forårsager. Sidst er det formålet at lægge om til at det er et problem.

Når vi taler om Ydre Nørrebro og bander, er det vigtigt også at påpege at der også er bander på Indre Nørrebro. Omkring Blågårds Plads er der en velorganiseret voksenbande, og i Mjølnerparken er der en lokal ungdomsbande kaldet 'brothas'. Denne lokale ungdomsbande, skaber stor utryghed i og omkring Mjølnerparken. I kommunens tryghedsbarometer, så er utrygheden steget markant i denne bydel. Brothas er omkring 12-14 kriminelle unge på 15-20 år. Denne gruppe er hele tiden i konflikt med alt og alle. De fleste af disse medlemmer kommer fra Mjølnerparken, dog er der også ældre medlemmer, som kommer udefra. Miljømæssigt så holder banden til omkring Heimdalsgade og Hothers Plads og ved den nedlagte skurvogn på baneterrænet bag ved Mjølnerparken. Dog er der også en gruppe på 20-30 "hang-arounds", som søger spænding, men også beskyttelse af Brothas. De såkaldte hand-arounds udfører arbejde for banden. Dette gør de for at imponere bandemedlemmerne. Derudover er der en gruppe på 12-14 drenge på en alder helt ned til 10-12 år, som flokker rundt i nabobebyggelsen, AAB 58. (Torfing & Krogh, 2013: 28)

Denne bande udfører kriminelt arbejde som hashhandel, skyderier, overfald, hærværk og tyverier. Hvor de såkaldte hang-arounds, kaster med sten, generer folk, begår tyverier og gør tjenester for Brothas. Dette kan være ved at holde deres pistoler – som den yngre gruppering ikke kan blive idømt en straf for, da de er under den kriminelle lavalder. Totalt er der omkring 50 unge mellem 9-18 i Mjølnerparken, som har begået en eller anden form for banderelateret

kriminalitet. (Torfing & Krogh, 2013: 28)

Det er også bemærkelsesværdigt, at der uden for disse grupper er udsatte unge, som har problemer derhjemme og i skolen, og som også har svært ved at holde fast i deres sports- og fritidsaktiviteter. Denne gruppe er i fare for at tilslutte sig de andre hang-arounds eller ligeledes i en rigtig bande. (Torfing & Krogh, 2013: 28)

Der argumenteres for, at det er vigtigt at genskabe følelsen af tryghed i Mjølnerparken, hvis man skal forhindre de unge som søger tryghed, i at finde indpas i banderne. Forsøget på at skabe tryghed og sikkerhed hæmmes af mange banderelaterede slagsmål, konflikter og trusler. Banden i Mjølnerparken er gode til at skabe uro og ballade i lokalmiljøet, og når der udveksles ballade og uro – påvirker det hurtigt de helt unge drenge, som så søger tryghed i banderne. (Torfing & Krogh, 2013: 30)

Vi har nu redegjort for de problematikker der er omkring Ydre Nørrebro med udsatte unge, Hang-arounds og banden Brothas. Som afsnittet har redegjort for, er det et problem. Derfor vil vi nu redegøre for, at banderne på Ydre Nørrebro som et problem.

3.5 Ydre Nørrebro bander, et stort problem.

Ungdomsbanderne i og rundt om Mjølnerparken anses for at være et alvorligt problem.

Ungdomsbanderne og den mindre hang-arounds-gruppe skaber problemer for beboerne, politiet og andre offentlige ansatte. Banderne på Nørrebro skræmmer de almindelige borgere væk. (Torfing & Krogh, 2013: 30)

Der skal ikke meget til, før utrygheden stiger, og et boligområde skal ikke have meget omtale, før beboere og andre anser stedet for at være et farligt område. Massemedierne har stort fokus på bandekriminalitet og de reporterer oftes meget om hvad der sker. Og ifølge dette skyldes, at det for læsere er godt og spændende at læse om. Dette resulterer altså i at stemningen i området bliver værre. Derfor er pressens omtale altså en forstærker i bandekriminaliteten og bidrager altså ikke til at formindske utrygheden. (Torfing & Krogh, 2013: 31)

Mange af de offentlige og private aktører i den kriminalpræventive indsats, mener at problemerne i bandedannelsen i Mjølnerparken er grundet ghettoproblemet. Mjølnerparken er på Integrationsministeriets ghettoliste, da 26% er beboerne er selvforsøgende og 93% er

flygtninge og indvandrere eller efterkommere heraf. Dette medfører altså også, at deres kultur, sprog og uddannelse er noget svækket i forhold til andre i landet. Deres etniske og religiøse mindretal giver dem en følelse af udelukkelse, da de ikke bliver accepteret ligesom andre almindelige borgere i Danmark. (Torfing & Krogh, 2013: 31)

Det slås også fast, at Mjølnerparken ikke kun er et kvarter med mange fattige, flygtninge og indvandrere. Miljømæssigt, er det tæt bebygget og nedslidt, mange børnefamilier i små lejligheder og utilstrækkelige fællesfaciliteter samt dårlige omgivelser. Dette medfører, at mange af de unge keder sig og savner spænding, som banderne bl.a. kan tilbyde dem. Altså så er fattigdom, sociale og kulturelle forhindringer, manglende anerkendelse og respekt. Dårlige boligforhold er dårlige betingelser for kriminelle ungdomsbander. (Torfing & Krogh, 2013: 31)

En af problemerne i at nå ind til de unge med en anden etnisk baggrund er, at der er mange familier, hvor forældrene ikke har overskud til, at tage sig af deres børn. De render rundt på gaden, og kriminalitet bliver vejen til indkomst og status. Derimod skal der ses en klar forskel på piger og drenge. Pigerne får ikke lov til at rende rundt på gaden, og de klarer sig bedre i skolen, og igennem skolen får de altså anerkendelse. Et andet element er at myndighederne ikke, forstår de unges kulturelle og familiemæssige problemer og ikke kommer ordentlig i kontakt med dem, fordi de ikke bruger sig af de fritidstilbud, som andre bruger. (Torfing & Krogh, 2013: 32)

Unge med anden etnisk baggrund som er overrepræsenterede i kriminalitetsstatistikken, er i de fleste tilfælde grundet mangelfuld social, økonomisk og politisk integration. Indvandrere og flygtninge fra f.eks. Somalia, Palæstina og Pakistan bliver ofte flyttet ud i små boliger i bestemte boligkvarterer. Her mangler de netværk og kontakter – der kan give dem uddannelse og job. Udover dette er deres indtægter lave – og det ses tit, at de lever af offentlig forsørgelse. De unge børn vokser op på gaden med lidt voksenkontakt, hvorfor de kommer med et svagt normgrundlag. Endvidere stemmer de heller ikke ved valgene, og er i det hele taget ikke nogen politisk kraft i samfundet. (Torfing & Krogh, 2013: 32)

Den dårlige integration er et problem, fordi den udgør en risiko for et parallelsamfund baseret på normer, værdier og livsstrategier, som ikke passer overens med resten af det "normale" i samfundet. Dermed bliver mange unge fanget i en konflikt mellem forskellige kulturer. (Torfing & Krogh, 2013: 33)

Altså er integrationsproblemet dobbeltsidigt. De unge er ikke integreret i den kultur, som

deres familie bringer med sig, eller i den kultur de vokser op og lever i. (Torfing & Krogh, 2013: 33)

Endeligt skal det siges, at vi kun har berørt nogle af de mange problemer, og det altså ikke er fyldestgørende betragtninger vi har redegjort for, men nogle af de mest centrale.

Præventive løsninger på bandeproblemer sker igennem styringsdiskurser på området. For bedre at kunne forstå styringstiltagene vil vi i næste afsnit sætte fokus på de forskellige kriminalpolitiske styringsrationaler.

3.6 Det kriminalpolitiske styringsrationale over tid

Vi vil i det følgende gå mest i dybden med én af de fire liberale styringsregimer: Avanceret liberalisme, i tillæg til dette afsnit vil vi kort gøre rede for, de tre andre nemlig, klassisk liberalisme, socialliberalisme og neoliberalisme. Alle viser forskellige former for kriminalitetskontrollens mål, midler og myndigheder. Det skal også siges, at selvom, de har hver af deres historiske periode, så er det ikke sådan, at den ene erstatter den anden. Alle fire måder, at tænke og praktisere indsatsen imod kriminaliteten gør sig gældende i en eller anden grad. Dog er det avanceret liberalisme, som slår mest igennem.

Det internationale samarbejde i den vestlige verden har siden Anden Verdenskrig bidraget til øget politisk og social erfaringsudveksling, samordning og overensstemmelse.

Grænseoverskridende økonomiske, politiske og idemæssige strømme er ikke noget nyt. De nationale udviklingstendenser sket på tværs af verdenen er ikke kun udviklingen af overnationale institutioner og øget internationalt samarbejde. På de nationale grænser er der en masse forskydninger i de dominerende politiske styringsrationaler, som ikke er vedtaget, men alligevel har en afgørende betydning for den måde, hvorpå magt og styrings føres i dag. (Torfing & Krogh, 2013: 35)

Den danske kriminalpolitiske praksis har fra start været forbundet med et bredt transnationalt transformation i den politiske styringstænkning i de kriminologiske idéer og teorier. Forandringer som igennem tiden har haft indflydelse på den kriminelle og den kriminelles handling. Dertil har de præfererede metoder til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet også forandret sig. Ansvar for kriminalitetsproblemet og dets løsnings hertil også. (Torfing & Krogh, 2013: 35).

Den klassisk liberale styringstænkning udvikles i løbet af det 18.-19. århundrede og ligger grundlag for skiftet fra politien, som en almen teori og praksis på et meget vidt domæne til politiet, som en professionaliseret enhed med en åbenlys og defineret opgavevaretagelse ift. opretholdelse af den offentlige orden. (Torfing & Krogh, 2013: 40). Den klassisk liberalisme består af naturlige økonomiske og sociale processer. Senere ryger økonomiske relationer fra civilsamfundet som et selvstændigt felt. Og der opstår altså en tredeling, mellem stat, økonomi og civilsamfund. (Torfing & Krogh, 2013: 40). Den mest optimale samfundsstyring, sker ved, at de naturlige mekanismer får lov til at virke uden regeringsindblanding. I forlængelse er denne form for styringsrationale kendetegnet ved bekymring for overstyring, der er derfor en konstant styringsmæssig selvkritik, og en respekt for det styrede. Statsmagten skal begrænses til at sikre individernes frie interaktion. Dette skal ske igennem, at de nødvendige betingelser er til stede, så individerne kan handle frit og forfølge deres naturlige interesser. Sikkerhed og orden forstås ikke som en gennemkontrolleret tilstand, hvor alt er indsat på rette plads – og at intet eller ingen bevæger før, der gives besked. Dermed skal cirkulation og bevægelse sikres og overvåges, så faretruende elementer fjernes eller begrænses af sig selv. (Torfing & Krogh, 2013: 40). I den klassisk liberale styringsrationale ser straffepraksis overtrædelser som et brud på sociale kontakt mellem individer. Straffens mål er at sikre juridisk ansvarliggørelse af lovbrøderen, og som efter sin straf, kan genindtræde i samfundskontakten med sine medborgere. Altså så har straffen ikke til formål at hævne, men at tjene til at forhindre fremtidige forbrydelser (Torfing & Krogh, 2013: 42 – referer til: Foucault, 2002: 107-108). En forbrydelse begås, fordi den er tiltrækkende, den giver forbryderen fordele (Torfing & Krogh, 2013: 43 – referer til: Foucault, 2002: 108).

Det næste styringsrationale, som kommer frem, er socialliberalisme. I slutningen af 19. århundrede finder den frem og lægger fundament for en omkalfatring af både den kriminologiske ekspertise og den styringsmæssige ansvarsfordeling i håndtering af kriminalitet som praktisk-politisk problem. En af de afgørende elementer er, at der i den videnskabelige kriminologi sker gennembrud, som henter inspiration fra psykologi ser kriminalitet og den kriminelle som en abnormitet. Man ser nu den kriminelle som en psykisk eller biologisk afviger, som skal væk fra den sociale krop igennem internering, forsøges kureret gennem moralsk opbyggende foranstaltninger eller ligefrem steriliseres for at udrydde kriminelle gener (Torfing & Krogh, 2013: 44). Dermed forskydes fokus fra den lovovertrædende til gerningsmanden. Måden hvorpå man bekæmper kriminalitet skal

foretages ud fra hvem individet er, end hvad det har gjort. Endvidere er det ikke længere bare dommere som kender loven, men også eksperter i psykiatri, kriminologi, genetik, sociologi, psykologi mv., som står til ansvar over for gerningsmanden (Torfing & Krogh, 2013: 44 – referer til: Foucault, 1978: 16). Kriminalpolitikken ser mod diagnosticering og behandling, ud fra retsmedicinsk psykiatri og medikolegal videnskab. Med udviklingen af velfærdsstaten ses problemer som sociale problemer, der kan kureres af fagprofessionelle, såsom: socialarbejdere, læger, lærere, pædagoger mv.). Disse ansættes og aflønnes af staten. Det er derfor nu de fagprofessionelle, der befolker de velfærdsstatslige institutioner, og gøres primært til de ansvarlige for håndteringen af problemer, som kriminalitet som får en social definition og årsagsforklaring. Så retssystemet overbygges med et lag af fagprofessionelle, som har en særlig social orientering og kompetence. Kriminalsociologien, der udvikles i 1930'erne, og som også står i skyggen til kriminalpsykologien, fokuserer på de sociale, individ-eksterne årsager til kriminalitet såsom familieforhold, boligforhold, økonomisk ulighed, arbejdsløshed og uddannelsesforhold (Torfing & Krogh, 2013: 45 – referer til Borch, 2005: 113). Dermed er perspektiverne blevet forbundet med velfærdsstatens institutioner, som både proaktivt og reaktivt går efter at sikre borgere (re)-integration i samfundet gennem tiltag og ydelser, der har til formål at forbedre: boligforhold, økonomi, beskæftigelse, uddannelse mv. på individuelt og kollektivt niveau. (Torfing & Krogh, 2013: 45).

I løbet af 1970'erne kommer velfærdsstaten og fagprofessionelle under pres. Kriminalitetsrater i alle vestlige samfund stiger. I Danmark i perioden 1966-80 fordobles det fra ca. 150.000 til ca. 300.000 (Torfing & Krogh, 2013: 46 – referer til www.dkr.dk). Velfærdsstaten kommer altså i en finansiel, styringsmæssig og morlask krise, som også rammer måden hvorpå man vil bekæmpe kriminalitet på (Torfing & Krogh, 2013: 46 – referer til Borch, 2005:120ff). I kriminologien laves der i en række neoklassiske teorier ud fra en økonomisk forståelse af menneskelig handling, som retter en hård kritik mod den antropologiske kriminologis fokus på afvigelse (Torfing & Krogh, 2013: 46 – referer til Foucault, 2008: 253). Man tager udgangspunkt i en generel forståelse af, hvordan alle individernes lovovertræden. De forstås de ikke længere som afvigende særtilfælde med andre moralske eller antropologiske karakteristiske end normalt. Den kriminelle kan være hvem som helst – der vil begå en kriminel handling, og som er klar til at løbe den risiko og påtage sig de eventuelle omkostninger, der er forbundet til. (Torfing & Krogh, 2013: 47). Kriminalitet som samfundsfænomen går fra at være patologisk, der kan kureres, til noget normalt – og

altid værende i et samfund, som der skal gøres noget ved. Dermed sker der en forskydning af problemforståelsen fra individuel social og psykologisk – til ikke ønskede incitamentsstrukturer. Altså så tager den neoliberale analyse tråden op fra den klassiske liberale. Straffesystemet skal beskæftige sig med almindelige mennesker, der ud fra overvejelser omkring omkostninger, risici og andre afkast alligevel vælger en bestemt adfærd frem for en anden. (Torfing & Krogh, 2013: 47). Så indsatsen retter sig med ikke mod en bestemt persontype, men mod kriminalitetsudbud – som stiger eller falder, hvor individer alene eller sammen med andre begår kriminalitet (Torfing & Krogh, 2013: 47 – referer til: Foucault, 2008: 259). Derfor skal straffesystemet ikke reformere individet, men påvirke de almene incitamentsstrukturer, som gør at lysten til kriminel handling er til stede. Selvom man gerne vil forebygge fremtidige forbrydelser i den klassiske liberale og den socialliberale styringstænkning, så er juridisk ansvarliggørelse i retsstaten og i de rehabiliterende foranstaltninger kendetegnet ved, at der først bliver sat ind efter at forbrydelsen er sket. (Torfing & Krogh, 2013: 47). Der anvendes også kriminalstatistikker, offerundersøgelser og studier af kriminalitetsmønstre for at finde særligt risikofyldte "hotspots", som kræver en speciel indsats. Det handler om at skabe et miljø, hvor det simpelthen ikke kan betale sig at begå kriminalitet. Dette skal ske igennem fysiks design, hvor muligheden for at begå kriminalitet næsten fjernes eventuelt gennem afspærring og aflåsning, så at risikoen for at blive opdaget bliver øget – gennem installering af alarmer, opsætning af overvågningskameraer, åbning af rummet ved at fjerne træer og andet, der kan virke afskærmende (Torfing & Krogh, 2013: 48). Dermed kan øget afspærring, overvågning og straf ses som den paradoksale side af neoliberalismens individuelt ansvarliggørelses tilgang. Den neoliberale ansvarliggørelse af individet gør sig ikke kun gældende i forhold til dem som er lovovertrædende, men overfor alle, og i teorien også dem, som er potentielle ofre for kriminalitet. (Torfing & Krogh, 2013: 49).

Offentlige, halvoffentlige og private aktører er klar til, at sikre sig selv, deres familie og hjem. Dermed opstår også prudentalismen, som en form for privatiseret risikohåndtering med aktive forsøg på at skabe forsigtige individer (Torfing & Krogh, 2013: 49 – referer til O'Malley, 1992, 1996). Hvilket ses igennem informationskampagner med individuelle adfærdsregulativer og forholdsregler eks. "lad lyset stå tændt" – "lås døren efter dig" – Endvidere også med oplysninger om risikofyldte tidspunkter og steder. (Torfing & Krogh, 2013: 49).

3.6.1 Avanceret liberalisme

Der har siden 1980'erne i store dele af den vestlige verden været øget fokus på lokale, fællesskabsbaserede former for kriminalitetsforebyggelse, der går ud på borgerinvolvering, partnerskaber med lokale klubber og foreninger medvidere en øget grad af samarbejde på tværs af forskellige aktører, såsom: politi, lokale myndigheder og civilsamfundsorganisationer som er den metode som er mest effektiv til kriminalitetskontrol (Torfing & Krogh, 2013: 49; Gilling, 2007; Lidskog og Person, 2012; O'Malley, 1997; Tilley, 2005). Denne nye form for tryghedsskabende, samarbejdsbaserede og lokalt forankrede metoder til at gå til kriminalitet bygger på bestemte kriminalitetsforståelser og bestemte individ- og samfundsopfattelser, som er forskellige fra de klassiske liberale, socialliberale og neoliberale forestillinger. Altså er den avancerede liberalisme en ny styringsrationale som stille og roligt kommer frem i 1980'erne og 1990'erne – og henvises som "avanceret liberal governmentalitet" (Torfing & Krogh, 2013: 49). En af kendetegnene ved den avancerede liberale styringsrationale er, at det i stedet for ser samfundet som helhed og individet som isoleret enheder, så opfatter den de forskellige lokalsamfund som sit grundlæggende styringsdomæne (Torfing & Krogh, 2013: 49; Rose, 1996, 1999). Den kriminalpolitiske styringsindsats retter sig hverken mod samfundet som en velintegreret enhed eller mod enkelte individer, der forsøger at optimere deres egen nytte, men altså derimod en række af lokale fællesskaber med hver deres forskellige risikoprofiler. Så i denne styringsrationale går man altså fra den socialliberale socialitet gennem den neoliberale individualitet til den avancerede liberale forestilling om lokale fællesskaber. Ser man dette overfor neoliberalismens autonome individ, så anskuer man individet som socialt indlejret i et fællesskab og præget af dets særlige normer, værdier og anerkendelsesformer. Ser vi dette overfor den socialliberale styringstænkning er fællesskabet imidlertid ikke et samlet nationalt fællesskab, men en af flere lokale fællesskaber med meget forskellige normsætninger (Torfing & Krogh, 2013: 50) Når man kigger mod de lokale fællesskaber og gentænkningen af individet som socialt indlejret, så fører det til en udvikling af ny kultursociologisk inspirerede kriminalitetsforståelser. Denne forståelse pointerer de lokale fællesskabers kulturelle prægning af individernes normer og identitet. I 1980'erne kommer Det Kriminalpræventive Råd i Danmark med en række antagelser som problematiserer identitetsløse. Nærmiljøer i anonyme boligblokke uden fællesarealer (Torfing & Krogh, 2013: 50; Borch, 2005: 162). Som siger, at når fællesskabet forsvinder – eller aldrig har været der, så kommer meningsløsheden,

da individet er afhængigt af fællesskabet for at finde stabilitet og mening. Dette sammen med en manglende områdebevidsthed, fører til en lav grad af ansvar for området blandt beboerne som resulterer i ejendoms- og personrettet kriminalitet øges. Kriminaliteten forekommer i dårlige miljøer med dårligt integrerede i lokalsamfund. Et andet lignende problem af samme grundforståelser om individet og lokalsamfundets betydning, handler om de lokale normers indhold. De eksisterende normer er hårde, brutale og fører til forråelse af beboerne, hvor de unge er særligt udsatte. (Torfing & Krogh, 2013: 50). Med dette indblik laves der nye kriminalitetskontrollerende strategier, der prøver at lave lokale fællesskaber, der er lavet på gode normer og værdier og på aktive velintegrerede borgere – som gerne vil være med til at øge trygheden og sikkerhed, hvor de bor. Personer, som bor i de udsatte boligområder, bør indgå i forpligtende fællesskaber med de andre beboere i nærmiljøet. Man fokuserer også mere på at styrke det aktive naboskab, lokale identitet og lokale normer, der skal være med til at forsikre at beboerne ikke forbryder sig mod lokalområdets faciliteter eller hinanden. Derfor er lokalsamfundet ikke bare et område, hvor kriminalitet skal bekæmpes, men også et middel til kriminalitetskontrol. (Torfing & Krogh, 2013: 51; Rose, 2000). Lov og orden skal opretholdes, ved at fremme, forme og instrumentalisere fællesskabets bånd. Lokale autoriteter og konfliktløsningsmetoder, styrkelse af moralske normer og værdier præget af anstændighed, forpligtelse, tillid og ansvarsfølelse over for fællesskabet. Målet er, at lokalsamfundet skal styrkes i at fremme det individuelle ansvar over for kollektivet og det kollektive ansvar over for individet. Hertil er offentlige kampagner en metode. Eksempelvis, Det kriminalpræventive Råds "Natten er 99% fri for kniv". Som blev lanceret i december 2012 og fortsat i 2013 (www.dkr.dk) (Torfing & Krogh: 2013: 51). Endvidere er fællesskabs- og normproblematismen kommer der øget fokus på asocial adfærd som problem (Torfing & Krogh, 2013: 51; Borch, 2005:51). Problemet med asocial adfærd, prøver man at løse gennem mentorordninger, hvor voksne eventuelt fra lokalsamfundet med samme baggrund som målgruppen, bruges som forbilleder for "risikounge". DKR har hvert år en pris for sådanne ting og i 2012 var vinderen et mentorprojekt rettet mod kriminalitetstruede 13-18 årige I Roskilde Kommune. Opgøret med forestillingen om staten som hovedansvarlig for borgernes sikkerhed i 1970'erne betød først en større rolle for den private forsikrings-, overvågnings-, og sikkerhedsindustri og borgeren selv i henhold til det neoliberale styringsrationale, hvilket giver de avancerede liberale forskydninger en form for anledning til, at nye ikke-statslige aktører kan være med og bidrage i arbejdet. Aktørerne kommer for det meste fra

civilsamfundet. I det avancerede liberale styringsrationale forstås civilsamfundet ikke som et økonomisk domæne af selv-regulerende mekanismer som ikke må forstyrres, altså et begrænsningsprincip, der advarer mod overdreven styring – som set i det klassiske liberale styringsrationale – men mere som et socialt domæne af relevante, aktive borgere og foreninger, der kan bidrage til mere – bedre og billigere styring. (Torfing & Krogh, 2013: 52; Dean og Villadsen, 2012). Endvidere tænkes den avancerede liberale rationalesstyring ikke som en adskillelse mellem offentlig og privat sektor (Torfing & Krogh; Dean, 2006). Og heller ikke som en favorisering af en sektor over en anden. Tværtimod er det gennem tværsektorielle samarbejde, at den mest effektive styring på det kriminalpolitiske område opnås. Derfor må den begrænsede minimalstat, den forsikrende socialstat og den incitamentsregulerende konkurrencestat vige for den samarbejdende netværksstat. (Torfing & Krogh, 2013: 52). Hvis man kigger på kriminalitetsområdet, så kan man se dette i samarbejde, hvor SSP-arbejder foregår. Altså samarbejde mellem skole, socialforvaltning og politi, der startes i begyndelsen af 70'erne. Netop dette lægger op til, at samarbejdet udformes og varetages lokalt, så lokalsamfundets behov tilgodeses på bedst mulige kår (Torfing & Krogh, 2013: 52; Borch, 2005: 155). Med denne etablering og videreudvikling af SSP-samarbejdet – med forsat videreudvikling af nye projekter lokalt, som ikke kun foregår inden for, men også uden for rammer af SSP – så har det samarbejdsdrevne været meget centralt for den forebyggende del af indsatsen over for kriminalitet. (Torfing & Krogh, 2013: 53).

Politireformen i 2007 og nærpolititankens knæk, så lægger reformen vægt på lokal tilstedeværelse, så ses det som et ønske om nedsat responstid og ikke ud fra et ønsket om borgerkontakt (Torfing & Krogh, 2013: 53; Christensen, 2011: 211). Dermed opstår der en politisk bekymring for at reformen med de nye og større politikredse vil føre til en distance mellem politiets forhold til borgeren. Dermed også en manglende kontakt til lokalsamfundet, som førte til, at man som en del af denne reform besluttede at etablere lokalråd i alle landets kommuner. Disse lokalråd havde til formål at skabe tværsektorielt samarbejde og skabe kontakter med lokalsamfundets forskellige interesser. Dog har denne etablering af lokalråd ikke forhindret oplevelsen af en mangelfuld borgerkontakt som er blevet et stort kritikpunkt fra borgernes side, og som ses igennem den manglende tillid til politiet efter politireformen. (Torfing & Krogh, 2013: 53; Balvig, Holmberg og Nielsen, 2011). Dette er vel at mærke et problem der er kommet med, med den avancerede liberale fordring om lokalt forankret, tillidsbaseret samarbejde på tværs af sektorer, der inddrager og aktiverer lokalsamfundet i

indsatsen. Denne afkobling af kriminalitetskontrollen fra retssystemet og de tilhørende institutioner – ses på for nogle forskere som en del af en større samfundsmæssig udvikling fra "disciplinærsamfund", som er formidler ved at placerer individer i aflukkede institutioner med afgrænsede funktioner (eks. skolen eller fængslet), til et kontrolsamfund, hvor kontrollen spredes ud i samfundet gennem et netværk af individer og organisationer, der er selvregulerende og andre som gennem en række uformelle, diffuse og stadigt mere uigennemskuelige kontrolmekanismer (Torfing & Krogh, 2013, 54; Deleuze, 1992).

Igennem de sidste tre år har vi set en udfoldelse af en ny kriminalpræventiv infrastruktur, der er bygget på "community safety"-modeller, lokal selvstyring og borgeres egne risikohåndterende foranstaltninger, så er retsvæsenets af stadig væsentlig betydning. Inden for det avancerede liberale styringsrationale tilskrives staten en rolle i opretholdelsen af en moralsk orden, og anholdelse og fængsling fungerer som en intervention, der skal redde lokalsamfundet som normbærende fællesskab – dette skal gøres ved at fjerne dem, som truer med at ødelægge normstrukturen i lokalsamfundet med deres amoralske adfærd – og negative indvirkning på yngre generationer. (Torfing & Krogh, 2013: 54).

Dette kultursociologisk inspirerede individ-, samfunds-, og kriminalitetssyn er påpasselig over for brugen af fængselstraf – da fængselsmiljøet ses som en kilde til uønsket socialisering, netværk og kontakt. Fængsling kan være med til at forværre problemet. Dermed er det en dobbelthed – med på den ene side fordelene i eksklusion af dårlige individer, som har dårlig indflydelse på lokalmiljøet i almindelighed og de undsatte unge i stor grad – men så på den anden side også at problematisere fængsling som kontraproduktivt. (Torfing & Krogh, 2013: 54).

Så dermed skaber den avancerede kriminalitetskontrols dilemma og konstant selvkritiske etos i forbindelse af brugen af straffemagt. Dette dilemma søger man at håndtere med en grænsedragning – der fjerner de hårde kriminelle, som altså ikke kan reddes, og derfor må overvåges, efterforskes, anholdes og også hvis muligt fængsles, fra lokalmiljøet, hvor udsatte unge som befinder sig i starten af det kriminelle miljø – der kan reddes, og derfor også hvorfor de unge skal mødes med andre midler end fængselsstraf (Torfing & Krogh, 2013: 55).

3.7 Den kriminalpolitiske styring i bandeindsatsen i dag

Det sikkerhedsfremmende og kriminalitetskontrollerende samfundsstyring indeholder alle lidt fra de respektive liberalismer; klassisk liberalisme, socialliberale, neoliberaler og

avancerede liberalisme og måden hvorpå man styrer på. Disse forskellige styringsrationaler følger ikke hinanden i klart afgrænsede periode – men man kan rettere sagt tale om, at de lægger sig ovenpå hinanden med forskellig vægt. Disse styringsparadigmer afgrænser heller ikke hinanden, men de bliver brugt på kryds og tværs i skabelse af styringsformer.

Institutioner, instanser og praksisformer, der bliver lavet og som fungerer i forskellige historiske perioder, har deres egen relevans, i alle de eksisterende styringsparadigmer. Endvidere går de igen og påvirker nye strømninger i den kriminalpolitiske styringstænkning. (Torfing & Krogh, 2013: 57).

Lov og ret opprioriteres som styringsredskab ud fra et rationale, der afviger fra klassisk liberal tænkning, da den strafbaserede indsats sættes ind over for en bestemt type grupper og individer, som ses for at være af en særlig karakter. Nogle grupper af individer skal strafmæssigt behandles sådan, at de på en særlig måde er en afglans af det socialliberale rationale, som fokuserer på afvigelsen. Og med netop forståelse af kernebandemedlemmer, som er uden for pædagogisk rækkevidde.

3.7.1 Sociale foranstaltninger

Dette er en strategi man bruger i form af en social indsats over for yngre gruppemedlemmer og medløbere. Strategien har til formål, at sætte ind præventivt og forhindre rekrutteringen til banderne. I de tidlige banderapporter blev det klart, at nødvendigheden for at holde fokus på udsatte unge – som har en eller form for risiko for senere at blive en del af banderne hårde kerne. Derfor er det vigtigt at stoppe rekrutteringen til banderne. Ifølge den første rapport fra Rigspolitiet skal udsatte unge tilbydes en række ting. Blandt disse ting er uddannelse og arbejde, de skal endvidere også engageres i positive fritidsaktiviteter og endeligt motiveres til ansvarlighed (Torfing & Krogh, 2013: 59; Rigspolitichefen, 1998: 6, 12, 15). På baggrund af dette, er det altså stadig den samme rationale, som man bruger i dag. Myndighederne over for gruppen af udsatte unge gøre en målrettet indsats for at sikre, at de har gode muligheder for skolegang og dannelse samt job, fritidsaktivitet og kulturliv – de skal mødes med de tiltag, der er med til at forebygge familie vanskeligheder, fattigdomsproblemer og udstødelse af lokalsamfundet. Dertil skal der også sættes ind over for hash- og narkomisbrug, da det er et væsentligt element i en brede social forebyggelse, der indgår i en helhedsorienteret indsats mod rekruttering til kriminelle gruppering og bander. (Torfing & Krogh, 2013: 59; Det Kriminalpræventive Råd, 2011: 34-35). Denne måde at angribe indsatsen på, er primært på baggrund af det socialliberale styringsrationale, som fokuserer på de sociale årsager til

problemet, og som bruger at finde ud af, hvordan man skal gå til værks med tiltag og ydelser. Tiltag og ydelser, som skal gøre boligforhold, økonomi, beskæftigelse, uddannelse bedre. Det er åbenlyst, hvordan der tales om en målrettet forebyggende indsats, som har til formål, at ramme helt specifikke individer og grupper i bestemte områder. Der er altså en målrettet forebyggelse over for særlige risikounge. (Torfing & Krogh, 2013: 60). Det ses også tit, at der i forbindelse med den individrettede sociale indsats tales om tilbud, motivation og ansvarlighed. Hvilket tyder på afstandtagen fra klientgørelsen til fordel for aktivt og selvreguleret subjekt, som selv har mulighed for at vælge til og fra, men som også derfor, selv må tage ansvar for egne handlinger, livsførelse og fravalg af de sociale tilbud. Dermed er det, det socialliberale rationale, som prøver bandeindsatsen – men i modereret form. Neoliberale og avancerede liberale har indflydelse på udformningen af de sociale tiltag. (Torfing & Krogh, 2013: 60).

Efter at have kigget på, hvilken strategi, man bruger overfor risikounge, vil vi nu kigge på, hvordan man vha. inddragelse af relevante aktører og netværk, kan skabe de bedst mulige områdebaserede indsatser.

3.7.2 Inddragelse af relevante aktører og netværk.

I de aktuelle områdebaserede indsatser i Københavns kommune er der overvejende mest vægt på den avancerede liberale måde, at gå til værks. Den lokale indsats går efter borgerdialog, inddragelse, samarbejde og partnerskaber – mellem, stat, kommuner, boligorganisationer og private aktører. (Torfing & Krogh, 2013: 62; www.kk.dk/sikkerby). Sikker-by programmet, har siden 2008, været måden hvorpå indsatsen i den kriminalpræventive og tryghedsskabende i København. Netop ved at øge samarbejde og sætte koordination øverst på dagsordenen. Formålet er at lave en sammenhæng i den indsats som man yder mellem Københavns kommunes syv foranstaltninger, dertil også at øge koordinationen og fremme de fælles forståelse på baggrund af udfordringer og løsninger blandt forvaltningerne. Disse er nævnte Københavns Politi – samt andre samarbejdspartere. (Torfing & Krogh, 2013: 62; henviser os til - www.kk.dk/sikkerby). Med dette program er kommunen gået ind for at forstærke den samarbejdsorienterede netværksstyring i den kriminalpræventive og tryghedsskabende indsats. (Torfing & Krogh, 2013:62). Københavns kommune samarbejdsbestrebelse under Sikker By-programmet – satset der højt på at øge deres samarbejde og netværksstyring i bandeindsatsen. Det er en udbredt erkendelse af, at en effektiv indsats mod kriminelle grupper – ikke er en opgave alene for politiet, men en opgave,

der skal læses med relevante aktører. Denne erkendelse er også udbredt i politiet. I politiets strategier og redegørelser skriver Rigspolitiet, om nødvendigheden af dialog og samarbejde med de omgivende samfund, som har berøring i de relevante miljøer. Også hertil foreninger, erhvervsdrivende – og de dele af nattelivet, hvor kriminelle grupper færdes. (Torfing & Krogh, 2013:62; Rigspolitiet, 2006b:4). Yderligere, at der dertil også har været en stor succes med at inddrage lokalsamfundet – med samarbejde mellem indvandreforeninger, boligforeninger, sportsforeninger eller borgerforeninger, samt også afholdelse af temamøder og gennemførelse af kampagner (Torfing & Krogh, 2013: 62; Rigspolitiet, 2006:7). Etableringen af lokalrådet som skete i form af politireformen i 2007 – og oprettelsen af banderåd i flere af landets kommuner i 2009 – hvor lokalpolitiet, kommunen og repræsentanter for lokalsamfundet, mødes og taler ofte om den nuværende situation, og hvordan de i fremtiden kan koordinere den lokale indsats. Dette viser netop, hvordan man bruger samarbejde på tværs af organisationer og sektorer – hvor man lægger meget vægt på at inddrage relevante lokale aktører. (Torfing & Krogh, 2013: 63). Den avancerede liberale fordring om lokal forankring, inddragelse af lokalsamfundet og samarbejde på tværs af organisationer og sektorer er stor i bandeindsatsen. Endvidere måden at samarbejde mellem forskellige aktører har en masse potentiale.

Vi har derfor nu redegjort for hvordan inddragelsen af forskellige lokalsamfund med relevante aktører og deres samarbejde bevirker i et stort netværk, når det gælder bandeindsatsen, og hvordan det skaber en masse potentiale. Slutteligt vil vi kigge på et eksempel, der illustrerer en kriminalpræventiv indsats overfor bandeindsatsen, som er udført på baggrund af netop dette afsnit.

3.8 Eksempel på præventivt arbejde

Projekterne sættes i gang både nedefra og op men også oppefra og ned. Mange af de projekter, som er i gang, sættes i gang af projektmedarbejdere, som søger om økonomisk hjælp og andre ressourcer opad i systemet. Eksempler, som sættes i gang af politikere er for eksempel "Fritidsjobsprojektet" og "Ressourcecentret", og andre sættes i gang af ildsjæle fra civilsamfundet her er "Mankind" og "Sange fra broen" gode eksempler herpå, som laver samarbejdsrelationer med andre private og senere også offentlige parter. Det overordnede

fælles for disse projekterne er, at alle søger at gå nye veje for at skabe innovation og gennem tværgående samarbejde. (Torfing & Krogh, 2013: 99).

3.8.1 Helhedsplanen

Udfordringen som har sat gang i det kriminalpræventive arbejde "Helhedsplanen", har været der mange problemer i Mjølnerparken. Det er problemer, som er karakteriseret ved, fattigdom, sociale problemer og manglende integration af de mange flygtninge og indvandrere som fører til en nedsat livskvalitet – dette skaber håbløshed, der børn og unge til at søge ind i bander. Banderne kan netop give dem identitet, fælleskab og økonomiske gevinster. (Torfing & Krogh, 2013: 111). Disse sociale problemer og den manglende integration bliver forstærket af individerne selv, da de ikke vil gøre noget ved problemerne. De sociale problemer og den dårlige omtale om fattigdom, dårligt miljø og kriminalitet, gør det til et sted, som højtuddannede danskere og indvandrede forbigår. Derfor er Mjølnerparken fanget i en dårlig spiral, som gør, at koncentrationen af socialt- og integrationssvage stiger. Der er mange problemer – men med den rette indsats, mener helhedsplanen at kunne aktivere beboernes egne ressourcer og skabe et stærkere og bedre fællesskab. Helhedsplanen er et bud på en innovativ boligsocial indsats, der skal skabe lokal myndiggørelse og social integration bedre. Helhedsplanen fokuserer endvidere også på en større social indsats for dem inde i boligerne. Helhedsplanens formål er at lave et fundament, som kan sikre beboerne i Mjølnerparken og hele boligafdelingen et aktivt bidrag til København og at se byens mangfoldighed og rummelighed (Torfing & Krogh, 2013: 113 – referer til Kuben Byfornyelse Danmark, 2010: 3). Metoden de bruger er ressourceorienteret og netværksbaseret. Beboerne skal tage ansvar for sig selv, og bruge deres egne ressourcer på at skabe en god ramme for deres bolig, komme ud og få et arbejde – og dermed skabe et godt fritidsliv for børn og unge. Ideen er, at engagere en stor gruppe beboere som aktive medskabere af indsatsen – og dermed også til at bryde den sociale isolation, der præger mange beboere. (Torfing & Krogh, 2013: 113).

I forhold til de unge tilbyder Helhedsplanen, fritidsture, lektiecafé, og fritidsjobs. Helhedsplanen har ansat fritidsambassadører til at arrangere aktiviteter i område og udflugter til Fælledparken, idræts- og svømmehaller. Der er også bygget en lektiecafé i stueetagen i én af bygningerne, børn og unge bliver tilbudt fritidsjobs, som løser praktiske opgaver med renholdelse, fjernelse af graffiti og oprydning i boligområdet. (Torfing & Krogh,

2013: 113). I forbindelse med, at kriminaliteten og bandekonflikterne er steget, så er der blevet lavet om på Helhedsplanen for at øge tryghedsaspektet, og den kriminalpræventive indsats. Tryghedsindsatsen er lavet sammen med politiets kriminalpræventive afdeling – og handler om mere belysning, øget videoovervågning, lavere hække og mindre bevoksning. Dermed bliver alt mere gennemsigtigt og ingen kan gemme sig. Tryghedsindsatsen er rettet mod beboerens tryghedsfølelse og forebyggelse af, at der sker kriminalitet. I den oprindelige Helhedsplan og i den nye tryghedsskabende indsats, er der fokus på unge, som ikke er involveret i kriminalitet. Indsatsen er forebyggende på den måde, at den laver tilbud til unge, før de kommer ind i bandekriminalitet.

3.9 Delkonklusion

Vi kan nu konkludere, at offentlighed er et modsvar på trusler. Ligeså snart, at vi igennem medier føler os truet, bliver det et politisk problem, som der skal sættes ind overfor. Bandekonflikten, som har relevans i dag startede i 2008 med skudepisoder i Københavnsområdet. Hvor bander bestående af unge mænd med anden etnisk baggrund end dansk, som er mindre formaliseret og hierarkisk styret og ikke er blege for, at gå i konfrontationer med andre bander, og lokalt er der små fragmenterede ungdomsbander som er selvstyrende. Fra myndighedernes og politiets side er det blevet vigtigt, at stoppe rekrutteringen til voksen banderne, men også kriminalpræventivt at sætte ind overfor dette. Yderligere, kan vi konkludere, at det ikke er et job alene for politiet, men et samarbejde mellem relevante aktører. På Ydre Nørrebro er der en lokal ungdomsbande kaldet "Brothas", som skaber utryghed. Brothas har i forlængelse heraf nogle Hang-arounds, som hjælper dem med ærinder. De unge omkring Mjølnerparken i Ydre Nørrebro, har mange problemer derhjemme og i skolen, og de har også svært ved at bevare deres sports- og fritidsaktiviteter. De voksende ballade i området giver de yngre drenge utryghed og øger risikoen for dem, at træde ind i bandemiljøet for at få tryghed og fællesskab. Banderne på Ydre Nørrebro er et alvorligt problem, fordi de laver problemer for beboerne, politiet og andre offentlige ansatte. Medierne spiller igen en stor rolle i og med, at de forstærker de pågældende problemer. Der er derfor sat mange aktører fra offentlige og private instanser til, at hjælpe med den kriminalpræventive indsats. Dog er det ikke kun et område med fattige, flygtninge og indvandrere, det er miljømæssigt neslidt, tætbebygget og mange børnefamilier i små lejligheder og utilstrækkelige fællesfaciliteter og dårlige omgivelser er også faktorer, som

påvirker de unge. Mangelfuld økonomi, sociale fællesskaber og politisk integration er også katalysatorer. Piger er ikke præsenteret på gadebilledet, da de får anerkendelse gennem skolen og ikke får lov til at begå sig på gaden. Gaden bliver et opholdssted for unge drenge, som lever i et dobbeltsidigt kulturproblem. Den kultur de har fra deres hjemland passer ikke rigtigt i Danmark og den kultur Danmark har er også et problem for dem at opnå, så de står dermed i en identitets- og kulturløshed. Vi kan også konkludere, at måden hvorpå man takler problemerne på sker igennem kriminalpolitiske styringsrationaler. Nemlig klassisk liberalisme, socialliberalisme, neoliberalisme og avanceret liberalisme. Selvom alle former for styringsrationale gør sig gældende i en hver form for kriminalpræventivt arbejde, bruges avanceret liberalisme med størst vægt, da den har fokus på fællesskabsbaserede former for kriminalitetsforebyggelse, der går ud på borgerinvolvering og partnerskaber med klubber mv. Det Kriminalpræventive Råd kom i 1970'erne og belyste identitetsløse og miljøer uden fællesarealer. Endvidere konkluderes det, at uden fællesskab og områdebevidsthed fører til en lav grad af ansvar for beboerne og resulterer oftes i kriminalitet. Dårlige miljøer med dårlige integrerede i lokalsamfund, ses endvidere også at begå kriminalitet. I den avancerede liberalisme er der ikke en adskillelse mellem offentlig og privat sektor – det er det tværsektorielle samarbejde, der er den mest effektive styring på det kriminalpolitiske område. Et eksempel er SSP – samarbejde mellem skole, socialforvaltning og politiet. Man er derfor i dag meget opsat på at skabe innovativt, præventivt samarbejde på de unge udsatte. Præventivt arbejde kan sættes i gang nedefra og op, men også den anden vej omkring. Mange projekter sættes i gang fra lokale beboere, men også politikere. Det ses endvidere også, at offentlige og private går sammen om projekter for at komme bedre ud. Altså en form for decentralisering af staten, som med lokalråd – sætter magt ud til kommunerne, som så skal komme ud til lokalsamfundene og klare opgaven. Alt dette igennem løn fra staten. Slutteligt kan vi konkludere, at helhedsplanen er et projekt, som præventivt går ind helt fra starten og hjælper med alle mulige former for sociale tilbud, i form af fritidsjobs, fritidsaktiviteter, endvidere tilbyder de også unge, tilhørssteder, så de ikke skal begå sig på gaden. Det er vigtigt for helhedsplanen, at understrege, at de ikke har noget med de hårdere kriminelle – men satser meget tidligt for, at give de unge et ansvarsfuldt syn på samfundet.

Nu ved, hvordan det politiske sikkerhedsområde opstår, og hvordan man politisk sætter ind over for de unge, og prøver at hjælpe dem. Vi har dermed opridset nogle af de mange politiske

ideer og nyskabende metoder og teknikker, man bruger for præventivt at sætte ind. Vi mangler dog stadig viden fra sociologien for, at kunne komme bedre ind på, hvad individerne selv føler og tænker, når de handler som de gør. Vi har netop kun oplyst, nogle af de sociologiske årsager der kan være hertil, hvor der heraf er mange. Men et hvert individ har altid sin helt egen fortælling og sit helt eget subjektive synspunkt, derfor vil vi nu kigge på stigmatisering og anerkendelse og krænkelse, som mulige faktorer, der spiller ind, når et individ vælger at begå kriminalitet.

4 Teori

4.1 Erving Goffman: Stigmatisering

Ordet *Stigma* har sin oprindelse fra de gamle grækere, som brugte udtrykket til at betegne borgere som havde fået skåret eller brændt tegn på kroppen således at dennes moralske status var kundgjort for alle. Stigma blev brugt til at vise omverdenen at en given borger enten var slave, forræder eller kriminel, med andre ord, en person man skulle undgå (Goffman 2009; 43)

I vore tid anvendes begrebet stadig i samme forstand som hos de gamle grækere, men uden det legemlige kendetegn i form af brændte eller skåret tegn. Stigma anvendes over for egenskaber og træk ved visse personer til formål/konsekvens at disse personers omdømme miskrediteres. Når en person stigmatiseres, stemples han (Lihme 2002; 90. Goffman 2009; 45).

Ifl. Goffman opstiller samfundet måder hvorpå mennesker kategoriseres, og hver af disse kategorier har egenskaber som er besluttet i forvejen hvad der er naturligt og sædvanlige for dets medlemmer af en bestemt kategori. Det sociale miljø fastlægger, hvilken kategori af mennesker man kan forvente at finde i det pågældende miljø. I hvert af disse miljøer er der tilknyttet visse sociale spilleregler, som gør, at vi uden videre eftertanke kan forholde os til den type af individer som vi kan forvente at møde i et givent miljø (Goffman 2009; 43).

Dermed kan vi, når vi møder en fremmed person, allerede ud fra dennes udseende dannes os en fordom omkring ham. Vi kategorisere ham og ud fra denne kategorisering tilknytter vi ham

nogle egenskaber forudbestemt af denne kategori. Vi giver ham en social identitet (Goffman 2009; 44).

Goffman skelner mellem tre former for stigma. Den første form for stigma er den som fokuserer på kropslige vederstyggeligheder, altså hvor opmærksomheden er rettet mod kropslige misdannelser som f.eks. dværgvækst hos en person eller en blind person, men også mindre kropslige anomalier som f.eks. fedme eller skaldethed. Den anden form for stigma er forskellige karaktermæssige fejl såsom viljesvagthed, dovenskab, unaturlig lidenskaber, forræderiske overbevisninger eller uhæderlighed. Disse træk kan blive påduttet en person ud fra andres kendskab til dennes fortid, som f.eks. kan bære vidnesbyrd om fængselsophold, homoseksualitet, arbejdsløshed, psykisk sygdom osv. Den tredje kaldes også for den "tribale" stigmata. Denne form for stigma er bestemt af personens slægtsforhold. Her udgør race, religion og nationalitet det fundamentale i forhold til stigmatisering af individet. Den "tribale" stigma overføres dermed også fra slægt til slægt (Goffman 2009; 46).

Da vores projekt omhandler individer med anden etnisk herkomst end dansk, vil vi lægge vores fokus på den tribale stigma. Vi vil undersøge, om det, at have en anden etnisk baggrund, har en betydning i form af stigmatiseringen af de unge, og dermed bane vej for deres indlemmelse i en bande. Og hvordan forholder det sig imellem de "indfødte" selv; kan stigmatiseringen komme indefra, blandt individets egen omgangskreds, såvel som ude fra? Goffman taler om grupperelationer i sin bog *Stigma 2009*. Her forklarer han at stigmatiserede individer har tendens til at søge ind i fællesskaber bestående af andre med samme stigma som dem selv. De såkaldte talsmænd for en specifik gruppe, kan ligeledes hævde at lige præcis denne gruppe er individets virkelige gruppe, den gruppe han naturligt hører til (Goffman 2009, s. 153). Derudover vil vi undersøge om en stigmatiserede person kan bruge sin stigma som hvilepude. Goffman skriver i sin bog at visse individer kan bruge deres stigma som en undskyldning for nederlag i livet (Goffman 2009, s. 51). Kan visse individer bruge deres stigma som undskyldning for at blive kriminelle og tilslutte sig en bande?

Hvis vi perspektiverer til bander, er det svært at underdrive medlemmers tilhørsforhold til hinanden. Der må være et eller andet som disse mennesker har tilfælles, der gør, at de søger hinanden og dermed skaber det fællesskab der udgør banden. Dermed må der også være talsmænd i sådanne en bande der ihærdigt proklamere og propagandere disse fællestræk over for bandens allerede indlemmede medlemmer, men også for potentielle nye medlemmer

som står i stigmatiserings ubrydelige lænker, og dermed føler, at denne gruppe, som lider under samme tribale-stigma, er det eneste sted (gruppe/bande) som de hører hjemme i.

4.2 Axel Honneth: Kampen om anerkendelse

Anerkendelsesteorien handler om, hvorvidt et individ søger anerkendelse i andre fællesskaber, hvis ikke dette individ bliver anerkendt andre steder fra. Axel Honneths budskab er, at et individ ikke kan finde sig selv med sit indre jeg, hvis individet ikke anerkendes. Kun gennem virkeliggørelse af disse anerkendelsesformer i en gensidig udveksling har mennesket mulighed for selvvirkeliggørelse (Nørgaard 2005). I den forbindelse har Honneth opsat nogle anerkendelsesformer, som er bestået af tre sfære, som er den private sfære (primærrelationer, kærlighed og venskab), den retslige sfære (rettigheder/retsforhold) og den solidariske sfære (værdifællesskab) (Andersen 2013: 412). Honneth er inspireret af filosofen/sociologen George Herbert Mead, hvor Honneth mener, at man igennem familiefællesskaber skaber følelsesmæssige relationer, som sørger for, at man som individ kan deltage i hvilket som helst socialt forhold (Nørgaard 2005).

4.2.1 Privatsfæren

Den private sfære læner sig op af, at der bliver taget imod et individ med kærlighed, hvor følelserne er fremtrædende. Individet vil i den forbindelse kunne skabe en større form af selvtillid og samtidig vedligeholde selvtilliden. Anerkendelsen i denne sfære vil man som individ opleve gennem familie- og venskabs fællesskaber (Anerkendelse fra et teoretisk perspektiv 2013). Som modpol til anerkendelse findes der også krænkelse. Denne krænkelse kommer til udtryk, hvis individet bliver udsat for vold, fysisk misbrug, voldtægt osv. Dette vil betyde at individet ikke får skabt sin selvtillid og individet mister tilliden til omverdenen (Nørgaard 2005)

4.2.2 Den retslige sfære

I den retslige sfære ser individet sig som en ligevægtig borger i samfundet. Individet udvikler selvagtelse i denne sfære forudsat at han eller hun anerkendes som en borger i samfundet med samme rettigheder og muligheder som alle andre (Nørgaard 2005). Krænkelsen i denne sfære kan komme hvis individet ikke føler, at det er en ligevægtig borger i samfundet. At

denne person ikke har de universelle rettigheder i samfundet, som han eller hun burde have. Dette kan medføre at individet mister dets selvagtelse og medfører at han eller hun oplever social død (Nørgaard 2005).

4.2.3 Den solidariske sfære

Den solidariske sfære bliver individet værdsat i samfundet. Man vil som individ opleve sig selv som et værdifuldt individ i et socialt fællesskab. Man bliver anerkendt som et unikt menneske der bidrager til fællesskabet eller samfundet på baggrund af nogle unikke kvalifikationer som personen besidder. Individet finder fællesskaber som har samme værdier som dets selv (Nørgaard 2005). Kränkelsen i denne sfære kommer af at individets eller fællesskabets unikke evner ikke bliver værdsat som værdifulde for fællesskabet eller samfundet. Dette betyder at selv værdsættelsen hos individet bliver påvirket på en negativ måde (Nørgaard 2005).

Vi vil med udgangspunkt i Honneths anerkendelse teori undersøge om individets tilslutning til en bande kan forklares ud fra denne teori. Vi mener, at krænkelser i de 2 første sfære, i henholdsvis den private og den retslige sfære kan have betydning for den solidariske sfære, hvor individet finder andre med samme normer og værdier og dermed indgår i et værdifællesskab, som i dette tilfælde kan være en bande.

5.0 Manglende anerkendelse og stigmatisering i Sleimans liv.

5.1 Resumé af Sleiman Sleimans liv

Sleiman fødes i 1982 i en palæstinensisk flygtningelejr i Libanon hvor der er konstant krig, og lejren bliver gang på gang besat af israelske soldater, da de mener, at den huser palæstinensiske modstandsfolk. Hans far er rørslægger i lejren ansat af røde kors så lønnen er fin. Selvom de har det relativt godt pga. farens arbejde i lejren, vælger de at flygte til Danmark i 1986, da de ingen ende på krigen ser. Efter et kort ophold i asylcenteret Tvind ved

Juelsminde, flytter familien til Moldevej i det nordlige vejde. Sleiman fortæller, at dette var en tid præget af kærlighed og omsorg, og familien har det rigtig godt. I starten går faderen i skole og moren står for husholdningen. Faderen lærer dansk og søger arbejde som kranfører, da han har licensen til dette fra Libanon. Faderen tager dem med ud, køber gaver til børnene og giver dem masser af kærlighed, det samme gælder for moderen. Ifl. Sleiman var det et kærligt hjem hvor de alle var lykkelige. Men dette ændres lige pludselig, og faderen bliver mere og mere voldelig og begynder at slå dem og moren. De forbydes i at gå til sport og de skal være rettroende muslimer. Selvom Sleiman fortæller, at det altid havde været et muslimsk hjem, var det ikke det der satte dagsordenen. Men dette ændredes lige pludselig. Faderen begynder også at køre på Sleiman og siger konstant til ham at han er en svækling og en "svans" der ikke dur til noget. Generelt bliver Sleimans forhold til sin far præget af frygt og mistillid. Det er ikke længere kærlighed der er den bindende faktor mellem fader og søn. Han er ekstrem voldelig, især over for Sleiman, men han slår også Sleimans mor og søskende. Faderen kidnapper sågar børnene en sommer i 1993 og drager til Libanon med dem. Her bliver faderen gift med en ny kvinde, selvom han stadig er gift med Sleimans mor i Danmark. Faderen prøver også at tvangsgifte Sleimans søster. Faderen og hans familie i Libanon prøver ihærdigt at få storesøsteren Sarah til at gifte sig med hendes fætter, og de gør alt for at børnene skal glemme deres mor. De sviner hende til og siger hun ikke elsker dem og at hun er en ond kvinde. Generelt har farens familie aldrig brudt sig om moren. Til sidst lykkes det dem dog at flygte tilbage til Danmark, med hjælp fra morens familie i Libanon. Dette resulterer i, at Sleimans mor skilles fra faderen, og hun og børnene flytter til Lundtoftegade i Lyngby. Efter noget tid ønsker faderen at vende tilbage til moren, og moren tillader, efter at han har undskyldt. Ifl. Sleiman er faren dog ikke den samme. Selvom han ikke slår dem mere, er han stadig ikke den kærlige far de havde tidligere. Han sidder bare i lejligheden hele dagen og udfører intet. Han er følelse kold og ligeglad. Han er der bare.

Sleiman ved ikke hvorfor faderen ændrede adfærd, men det kom lidt ad gangen og det blev kun værre og værre med tiden. Hans far havde været en god og kærlig far, men nu var han en voldelig og nedladende mand der aldrig var tilfreds med Sleiman, hans søskende eller deres mor. Sleiman kan ikke give en specifik grund til denne voldelige adfærds opståen hos faren, men mener, at det var savnet til Libanon, hans manglende arbejde som han havde håbet han vil få i Danmark, og at faderens slægtninge i Danmark konstant fortalte ham at hans børn var blevet for danske og at hans kone var uduelig.

Det hele kulminerer, da Sleimans far, efter at han vender tilbage til moren og Sleiman, prøver at myrde Sleimans mor og storesøster ved at skærer halsen over på dem. De overlever begge to med nød og næppe. Dette ender med at faren ryger i fængsel og familien splittes. Sleiman tilgiver aldrig sin far igen, og han får heller aldrig at vide hvorfor faren prøvede at myrde hans mor og storsøster (Olav Hergel 2012).

Efter moren og storsøsteren ophold på hospitalet flytter familien til Askerød Hundige. Et område Sleiman beskriver som et hårdt belastet område. Her fandtes kun samfundets udskud. Rockere, grønjakker, misbrugere, alkoholikere og store indvandrere familier på kontanthjælp. I askerød finder de dog ikke nogen ro. De bor i et område hvor der hovedsageligt bor arabere som dem selv. I stedet for at lokalbefolkningen hjælpe moren og hendes børn, snakkede de bag om deres rygge. De siger at moren må have været en uduelig konen eftersom manden var nødt til at gøre som han gjorde. De gav sågar moren øgenavnet "den slagtede kvinde" og Sleiman øgenavnet "den slagtede kvindes søn". Familien er isoleret og accepteres ikke af dem som Sleiman beskriver som "deres egen slægt". Dette irriterede Sleiman grænseløst, og han kunne ikke forstå, hvorfor de gjorde grin med dem, og talte ned til dem i stedet for at hjælpe ham og hans mor. Sleiman fortæller, at han blev enormt aggressiv i denne tid. Han ville beskytte hans mors ære og lod ingen tale ned til dem. De andre børn mobbede ham og slog ham. Men Sleiman slog altid tilbage, og hvis han fik tæv, vendte han tilbage på et andet tidspunkt og tog hans hævn (Olav Hergel 2012).

Lidt efter lidt begynder Sleiman at skabes sig et ry som en voldelig person der aldrig vender kinden den anden vej. De andre børn er bange for ham. Sleiman bliver venner med børn, som står i samme situation som ham selv; børn som får tæv af deres fædre og ingen mening ser i deres hver dag. De begynder at stjæle, lave hærværk, slås mod andre "byer". De hænger ud ved Hundigecenteret hver dag. Selvom de bliver taget engang i mellem for ulovlighederne, fortsætter de. Her fortæller Sleiman, at han for første gang finder et fællesskab hos hans venner. Han finder et broderskab og for første gang siden hans far ødelagde familien finder han et sted han hører til, nemlig blandt hans venner. Alle sammen med samme baggrund som ham selv (Olav Hergel 2012).

Med tiden som Sleiman bliver ældre, bliver han mere og mere kriminel. Han og hans venner udfordrer de ældre kriminelle i området, herunder rockerne, for kontrol af hashmarkedet i området. Sleiman og hans venner ledes af den ældre Bekir, som er en ældre kriminel fra libanon.

Sleiman ser Bekir som en slags faderfigur. Deres gruppering går også under navnet "Bekir-drengene". Sleiman får dom efter dom og ryger ind og ud af diverse ungdomsfængsler, men intet hjælper og han fortsætter sin kriminelle løbebane.

Selvom kommunen gør alt for at få stoppet Sleiman, da de mener, at han er en af de mest hårdførere af drengene, lykkes det dem ikke. Kommunen prøver med diverse programmer, som f.eks. at tildele drengene et klubhus, hvorpå de forvandler den til en hashklub. De ansætter også socialpædagoger, som får tilskud fra kommunen for at tage sig af de utilpassede unge. De tager bl.a. de unge med ud på rejser, og prøver at tale med dem når de ser, at de er i gang med noget ulovligt. Men intet hjælper. Selv politiet står til tider magtesløse over for Sleiman og hans slæng (Olav Hergel 2012).

Da Sleiman er i 20'erne, er han dybt inde i bandemiljøet, som er bestående af hans venner og deres uofficielle leder Bekir. De bekriger andre grupperinger, herunder deres ærkefjender Black Cobra som ledes af Sleimans barndomsven Samir. Sleiman og Samir var bedste venner da de var i deres tidlige teenage år, men jalousi og uoverensstemmelser gjorde, at de gled mere og mere fra hinanden med årene. Deres venskab blev erstattet af fjendskab, da Sleiman en dag stak Samir ned pga. en mindre misforståelse. Som årene gik blev vold erstattet af knivstikkeri, som igen blev erstattet af skyderi. Deres metoder blev mere og mere voldelige, og mange blev skudt og forsøgt likvideret på begge sider af bandekonflikten mellem Black Cobra og Bekir-drengene (Olav Hergel 2012).

I begyndelsen af 2008 splittes Bekir-drengene, efter længere tids uoverensstemmelse mellem Bekir og andre centrale medlemmer, heriblandt Sleiman. Sleiman og de andre udbrydere af Bekir-drengene opretter der på en ny bande ved navn *Bloodz*. De slutter fred med Black Kobra, og Sleiman var nu den uofficielle leder af *Bloodz*. Således fortsætter Sleiman sin kriminelle løbebane, og *Bloodz* voksede hele tiden med nye medlemmer, indtil Sleiman bliver beskyldt af hans egne for at arbejde sammen med rockerne og politiet. Selvom Sleiman ihærdigt prøver at afkræfte disse rygter, er det for sent. Rygtet var spredt og han presses derfor ud af banden *Bloodz*. Han træder derfor ikke ud af egen vilje, men fordi han ikke længere er velkommen, og Bekir overtager derpå *Bloodz* som i realiteten består af tidligere medlemmer af "Bekir-drengene" (Olav Hergel 2012).

Sleiman er ikke længere kriminel, og prøver så godt han kan at leve et normalt liv. Han er blevet gift med en pige fra hans hjemland Libanon, og arbejder med hans musik som har hans hårde liv, som omdrejnings punkt. Sleiman plages stadig af hans fortid i form af gæld til

bandemiljøet, og hans tidligere bandebrødre der stadig plager ham fordi han blev "smidt" ud af banden (Olav Hergel 2012).

5.2 Manglende anerkendelse i Sleimans liv

Der er ingen tvivl om, når man læser biografien, at Sleimans liv ikke er hvad man vil betegne som et normalt liv. Hans opvækst er præget af vold, mishandlinger, og psykisk terror, som fra farens side har til formål at "styrke" ham, for at han ikke bliver en "taber" i faderens øjne.

Hans far ønsker, at Sleiman skal være stærk og altid skal forsvare sig hvis nogen træder ham over tærerne. Dette medfører at faren, bruger helt absurd voldelige og psykologiske metoder til at forme Sleiman efter hans idealer. Et eksempel på den psykiske terror Sleimans far udsatte ham for, da han ville lære Sleiman at svømme da Sleiman var 10år gammel:

Sleiman; *"Vi gik så langt ud i fjorden, at det nåede min fars bryst. Han holdte mig, men jeg kunne ikke bunde".*

Faren; *"Svøm, du skal padle med dine hænder, og så skal du padle med dine fødder"*

Sleiman synes det er fint nok så længe hans far holder i ham samtidig, men pludselig giver faren slip:

Faren; *"Nu skal du prøve alene"*

Sleiman; *"Det kan jeg ikke! Du skal ikke slippe mig!"*

Faren; *"Du må klare dig selv"*

Faren går derefter ind mod land, og Sleiman er efterladt til sig selv. Sleiman fortæller, at han kæmpede med hele sin styrke, og at han var 10-15 meter ude. Han troede han skulle dø, og at han følte, at hans far var ligeglad med om han døde. Det er til sidst hans fætter der løber ud og redder ham. Sleiman fortæller, at han elskede hans fætter, som var ældre end ham, og at når han var tilstede, følte han sig sikker, fordi faren ikke slog ham foran fætteren (Olav Hergel 2012; 31).

Således beskrives også farens voldelige adfærd mod Sleiman: *Tæskene kom uberegneligt og ofte; Sleiman fik lussinger, hans hoved blev banket ind i radiatoren, og han blev sparket, mens han lå ned. Engang var det så voldsomt, at der løb væske ud af øret, og ubetinget kærlighed til faren blev til kronisk angst. En angst for at komme hjem efter skole. En angst for at gøre noget, som kunne udløse vold* (Olav Hergel 2012; 30).

Ifl. Sleiman begyndte de voldelige overfald fra hans far, da Sleiman og hans søskende begyndte at trodse farens strenge krav. Før i tiden havde deres far givet dem lov til at gå til

dans, taekwondo, købte gaver til dem som f.eks. nye cykler og generelt var det et meget frit hjem og faderen var sågar den der tog dem med til alle disse begivenheder. Sleiman var enormt stolt af sin far i denne tid og beskrev ham som en kærlig far, som vidste alt om alt, og de plejede at sidde sammen og se amerikanske film, og generelt var faren og Sleiman altid sammen. Men dette ændredes som sagt pludseligt, og faderen gav dem ikke længere lov til nogen af delene, og når de så trodsede ham blev han voldelig, og som tiden gik steg også omfanget og brutaliteten af denne vold, især overfor Sleiman (Olav Hergel 2012; 24 - 31). For faren var det vigtigste at Sleiman ikke blev en svans, der ikke kunne klare sig selv. Derfor opdannede han Sleiman til altid at slås; *Det vigtigste for faren var, at Sleiman ikke blev en svans, der ikke kunne klare sig selv. I farens univers skulle mand aldrig vende den anden kind til, aldrig tabe ansigt, men altid slå igen* (Hergel 2012, s. 31). En dag kommer Sleiman op og slås på parkeringspladsen foran hans hjem; *"Det endte med, at vi begge to lavede cirkelspark. Han ramte mig i hovedet, men jeg ramte ikke ham, og så gik de 2 brødre og deres familie. Min far stod oppe i lejligheden og så det hele igennem vinduet. Han råbte til mig: Du kommer ikke hjem, før du har taget din hævn"* (Hergel 2012, s. 31)

Der er ingen tvivl om, når man læser disse udsagn fra Sleiman, at han på en eller anden måde må have følt en form for svigt hos hans far. Han bliver forsømt, og føler, at faren ikke elsker ham og er ligeglad med ham. Denne manglende anerkendelse Sleiman må have følt hos faren, har utvivlsomt været med til at skubbe ham ud i den kriminelle løbebane han senere i livet vælger.

Han krænkes, i hvad Honneth kalder for den privatesfære, frem for den anerkendelse han behøver for at kunne udvikle sin selvtillid. Den emotionelle anerkendelse er totalt manglende, og dette påvirker Sleiman enormt meget.

Som Sleiman fortæller, da han er omkring de 14 år, at han en dag vælger at besøge sin far, der sidder i fængsel for overfaldet af moren og storsøsteren; *"Jeg tænkte på at slå ham ihjel, som han slog min familie ihjel. Vi ville aldrig kunne holde Eid, som er afslutningsfesten for Ramadan, sammen, og jeg ville aldrig kunne få beskyttelse. Jeg havde allerede fået de første bank på gaden, men hvem skulle beskytte mig, når den, jeg helst ville beskyttes af, var min undertrykker og mishandler?"* (Hergel 2012, s. 52).

Som han fortæller videre efter at de er flyttet til Askerød; *"Jeg begyndte at hade min mors godhed, for jeg følte ikke, at verden var i overensstemmelse med det, hun fortalte mig. Jeg følte*

ikke, vi havde noget at takke for, og jeg hader den del af mit liv, for der begyndte jeg at blive ond overfor hende. Jeg ville ud om natten, og jeg havde fundet nogle venner, som jeg kunne sidde med. De havde det også dårligt med deres liv (Hergel 2012, 51).

Det kan tydeligt læses i det Sleiman fortæller, at farens voldsomme "opdragelse" satte varige mén mentalt hos Sleiman. Han arver fra sin far vold, og volden bliver hans middel til at få den anerkendelse, som han mangler fra faren, hos andre. Sleiman fortæller hvordan han overfaldt en rocker, der blev kaldt Den Lille, med jernstænger; *Jeg blev ved med at slå mod hovedet, mod hovedet, mod hovedet, og jeg tænkte ikke over, om han døde, eller om han overlevede. Jeg var fucking ligeglad. Jeg ville have, at han skal dø. Det havde været federe for mig. Det måtte gerne ske, for så kunne det stoppe en gang for alle. Men jeg slog ham også fordi jeg ville være en helt. Ham, der hjalp alle, der boede her. Ham, der var imod alle, som angreb os i Askerød. Ham, der nedkæmpede dem, som gik og skød og kaldte os for fucking perkere og sorte svin. Ham, der sloges mod rockere og Grønjakker og racister. Ham ville jeg være, og ham var jeg" (Hergel 2012, s. 55).*

Og han fortæller videre; *Efter at jeg havde tæsket Den Lille, traf jeg den beslutning om, at jeg ville være den, der slog, og ikke den, der blev slået. Jeg kendte kun vold fra min far, men i Askerød var der tæsk hver dag. Folk slog og bankede dig, og hvis du ikke slog tilbage, var du et nemt offer og fik slag hver dag. Ham ville jeg ikke være, for ham kunne ingen lide. Så for at blive accepteret, for at blive holdt af, for at opnå anerkendelse, lod jeg mig selv blive den onde" (Hergel 2012, s. 55).*

Med andre ord, han bruger volden, som er det eneste han har arvet fra sin far, til at få anerkendelse hos andre. Også i skolen, når der var nogen fra de ældre klasser der mobbede hans klassekammerater trådte han til, som der fortælles her, hvor Sleiman går i 7. klasse: *Det var Sleimans rolle, og han elskede den. Hver gang nogen fra hans klasse ville have hjælp, var han klar. Han slog på piger, han slog på drenge, han mobbede lærerne, han truede lærerne, han var klassen klovn og klassens beskytter. Han ville gøre alt for at være populær, og når han påtog sig rollen som helten, følte han, at de accepterede ham" (Hergel 2012, s. 58).*

Hans opførelse kan tolkes som et forsøg på at få anerkendelse i den solidariske sfære. Han prøver at være del af et fællesskab, der beundrer de egenskaber han besidder, som i Sleimans tilfælde er vold, til at beskytte fællesskabet som i dette tilfælde er klassen. Senere bliver klassen erstattet med et fællesskab bestående af individer i samme position som Sleiman.

Individer hvis opvækst også har været præget af vold, og manglende tilhørsforhold til samfundet. Sleiman finder sin første ven Hamza, som også fik bank derhjemme. Han beskrives som en meget voldelig 15årig dreng, der elskede at ødelægge og smadre ting. Ham og Sleiman smadrede lygtepæle, de smadrede ungdomsklubber som ikke ville lukke dem ind. De tog til storecentre rundt omkring i København og stjal osv.; *For hos Hamza og de 2 andre drenge, der senere kom til, fandt Sleiman sit første rigtige fællesskab, men det blev et af den slags fællesskaber, som intet samfund ønsker sig... Samvittighed var noget, andre havde, og de bildte sig ind, at verden havde været så uretfærdig mod dem, at de havde ret til at gøre som de gjorde*" (Hergel 2012, s. 51). Sleiman fortæller; *"De andre børn i min klasse havde pænt tøj og fede ting, og de havde minidiscs og hørte musik, når vi skulle på ture. Jeg havde ikke noget, for vi havde ikke råd til det, så jeg stjal det, jeg ville have. Vil ville også bare ødelægge det for andre. Det skulle koste penge for kommunen. Vi følte, at alle var racister og at ingen tog sig af os"* (Hergel 2012, s. 51).

Sleiman føler ikke, at samfundet tager sig af ham. Han føler, at alle er ligeglade med ham. Han krænkes i den restlige sfære, da han ikke føler at han bliver værdsat af samfundet. Han krænkes også i den solidariske sfære. Han ser ikke sig selv som et værdifuldt medlem i et socialt fællesskab på det samfundsmæssige plan, og den manglende anerkendelse i form af at være et unikt menneske med evner værdsat af fællesskabet, fører Sleiman ud i mere destruktive fællesskaber, som f.eks. en bande, hvor de egenskaber som vold og den destruktive adfærd er værdsat; *Sleiman var ikke leder af teenagegruppen i Askerød, men han fremstod som lederen, fordi han altid gik forrest. Ligesom alle vil have den bedste 14årige fodboldspiller på deres hold, ville alle kriminelle teenagere på Vestegnen gerne have Sleiman på deres hold, og han ville gerne være med. Sleiman fortæller; "Jeg ville højere op i hierarkiet. Alle skulle vide, hvem jeg var"* (Hergel 2012, s. 82). Derfor finder Sleiman hans selvværdsættelse hos andre med samme holdninger og principper som ham selv. En gruppe af venner som senere bliver til en bande. Denne gruppe af venner følte et broderskab, stærkere end noget andet; *De unges bandekultur var et broderskab. De omtalte sig som et broderskab, og de hentede deres holdninger fra broderskabet og ikke fra fædrene* (Hergel 2012, s. 81).

Sleiman fortæller også selv hvordan han følte sig uden for samfundet pga. hans Palæstinensiske baggrund. Han følte ikke at han hørte til nogen steder. Så for at kunne skabe sig en identitet, fortæller Sleiman, at mange palæstinensere vælger, som ham selv, at indgå i en bande; *"Vi, der var af palæstinensisk afstamning, følte os måske endnu mere fremmedgjorte*

end de andre. Vi har jo ingen stat. Vi er ikke accepteret nogen steder i verden. Hvem er vi? Er vi palæstinenser? Det er vi ikke. Er vi danskere? Det er vi heller ikke. Men hvem er vi så? Måske er det svært for en dansker at sætte sig ind i, hvordan det er at få afslag alene på sin afstamning. Hvordan det er kun at blive lukket delvist ind i et samfund, hvor man gerne vil være. Et samfund, hvor man er, men ikke er alligevel. Altså jeg er tilstede i det her samfund, men der er ingen, der ser mig og mine problemer, der er ingen, der vil hjælpe mig... Som statsløs palæstinenser er du nødt til at skabe din egen identitet, og mange af os valgte at blive en el af en bande" (Hergel 2012, s. 75). Igen kan Honneth's teori omkring den retslige sfære bruges. Han føler hans rettigheder krænkes, og at han ikke er en ligeværdig borger i samfundet.

Sleiman føler ikke at han tilhører nogen steder. Samfundet anerkender ham ikke, og for at kompensere for denne manglende anerkendelse, tilslutter han sig en bande. I Sleimans tilfælde er banden bestående af hans venner, alle sammen med samme baggrund som Sleiman. Der kan ikke herske tvivl om at den mishandling Sleiman havde været udsat for som barn, påvirkede Sleiman på sådan en måde, at han senere i livet blev kriminel. Hans konstant søgen efter anerkendelse, førte ham til fællesskaber som så ham som et unikt individ, med unikke færdigheder, i Sleimans tilfælde, hans ekstrem voldelige adfærd. Hans tilbøjelighed til at udfører kriminalitet, var også anset i det miljø han færdedes i. Sleiman fortæller flere gange om episoder i hans liv der kan analyseres og forklares ud fra Honneths anerkendelses teori. Han krænkes især i den private- og i den retslige sfære. Sleimans store søster fortæller; *"Vi havde levet i et voldsorgie, min far havde forsøgt at tvangsgifte mig væk, og han havde næsten slået min mor ihjel. Så kan ikke bare sige til sådan en familie sket er sket, kom videre og tag to hovedpinetabletter. Men det var det, man gjorde. Der var ingen læger, ingen psykologer, ingen pædagoger. Måske havde de berøringsangst, fordi vi var indvandre. Men lige i den situation var vi ikke danskere, og vi var ikke indvandre. Vi var børn, der skreg efter hjælp, og vi fik aldrig lov til at sørge" (Hergel 2012, s. 44). Igen kan vi se, at Sleiman og hans søster i dette tilfælde bliver krænket i den restlige sfære. De føler, at ingen gider at hjælpe dem, at kommunen, samfundet, var ligeglad med dem. Disse episoder har i Sleimans liv været episoder, han senere i livet har brugt som retfærdiggørelse for den kriminalitet han begik.*

5.3 Sleiman som stigmatiseret individ

Sleimans liv har været hårdt, præget af vold og undertrykkelse fra faren. Han skubbes ud til afgrunden, hvor han finder andre individer som har det på samme måde som ham. Han finder anerkendelse i fællesskabet blandt disse. Han føler at hans venner, banden, er de eneste i verden der giver ham kærlighed, broderskab og sammenhold. Men hvorledes har stigmatisering påvirket Sleimans liv? Han bor i Askerød, Hundige, et socialt belastet miljø hvor kriminalitet og vold var en selvfølge, ifølge Sleiman; *"Ligesom fortællingen om Gellerupparken i Århus, Vollsmose i Odense og Mjølnerparken på Nørrebro er fortællingen om Askerød en fortælling om en rastløst og rodløs generation af kulturforvirrede, nederlagsramte, vrede, unge mænd, der iført knive, Scott-jakker, Nike-sko, billige guldkæder og bredhjulede BMW'er gik på hævn tog mod alt og alle og mest mod sig selv"* (Hergel 2012, s. 46). Sleiman fortæller også hvordan de andre arabere i askerød, både børn såvel som voksne, kaldte Sleiman for *den slagtede kvindes søn*, eftersom moren var blev forsøgt myrdet af faderen ved at få halsen skåret over, som Sleimans storsøster Sarah fortæller; *"Det er en hetz. Hvorfor siger mennesker, at vi er de slagtede? Jeg hedder Sarah, og jeg er ikke den slagtede. Jeg var ude for et overfald, men jeg kæmpede mig ud af det, og jeg reddede min mor. Jeg fortjener ikke et øgenavn som "den slagtede". Det har skabt en skam i mig, men jeg fortjente ikke at skamme mig. Jeg fortjente forståelse. Jeg fortjente kærlighed"* (Hergel 2012, s. 47). Sleiman blev mere og mere voldelig efter at de flytter til Askerød. Dels pga. den hetz der kører mod ham og hans familie blandt de andre arabere i området; *Tilnavnet gjorde Sleiman stærk. Han var blevet en dreng, der ikke havde noget at miste, og han vandt respekt, fordi han talte bedre end andre, sloges bedre, og fordi han altid hævnede sig... Sleiman har mange venner og mange fjender. Fælles for en stor del af dem er, at han har fundet dem gennem slagsmål* (Hergel 2012, s. 49). Sleiman får påduttet sig en identitet som han ikke selv er herre over, i dette tilfælde øgenavnet de andre arabiske beboer i området giver ham og hans familie. Når det er sagt, så er der ingen tvivl om at den manglende støtte til familien fra lokalt området, har påvirket Sleiman negativt. Han prøver i starten, at bekæmpe alle der råber øgenavne efter ham og hans familie, men efter et stykke tid begynder han at udnytte dét, at de andre beboer kalder ham for den slagtede kvindes søn, til at begå vold. Hans voldelige adfærd opstår altså ikke, pga. stigmatiseringen, men han begynder at bruge den stigma de andre beboer pådutter ham, som en undskyldning for at begå vold. Han bruger hans stigma som undskyldning for at gøre, som han gør. Sleiman

fortæller også hvordan de "ældre" i Hundige fortæller ham og hans venner at de ingen ting er værd fordi de er indvandre og ingen kan lide dem; *"Vores store brødre fortalte os, at vi ikke var en del af samfundet, at danskerne hadede os, at de ikke ville give os en uddannelse og et arbejde, og derfor kunne vi ligeså godt blive kriminelle. Det kan godt være, danskerne siger, at vi placere os selv i en offerrolle, men der er forskel. Hvis du er en indvandre, som kommer fra en ghetto, og gerne vil blive til noget, så har du alle odds imod dig. Du kan godt prøve at bilde dig selv ind, at det ikke er sådan, men sådan er det. I danskere, der ikke bor her, kan også prøve at bilde jer selv ind, at det ikke er sådan, men sådan er det"* (Hergel 2012, s. 76). Sleiman føler, at det at være indvandre fra en ghetto, har været medvirken til den kriminelle løbebane han vælger i livet. I hans tilfælde bliver han stigmatiseret pga. hans anden etniske baggrund. Altså inden for den tribale stigma. Men denne stigma bliver ikke påduttet af danskerne uden for Hundige, men derimod af beboerne selv, i dette tilfælde de ældre kriminelle. Sleimans venner kommer alle fra samme socialt belastet baggrund, og næsten alle sammen er individer med anden etnisk baggrund. Disse individer føler muligvis den samme stigma som Sleiman føler. Derfor kan det være en af grundene til, at de finder sammen i et fællesskab, organiseret af de "ældre" som fortæller dem, at ingen kan lide dem pga. deres baggrund af anden etnisk herkomst. Sleiman fortæller også hvorledes danskernes syn ændrede sig efter 11. september terror angrebene på World Trade Center; *"Efter World Trade skiftede stemningen. Så blev det sådan, at indvandre ikke er gode, muslimer er ikke gode, og det blev tilladt at gøre alt muligt mod os"* (Hergel 2012, s. 148). Denne stigmatisering af indvandrere, inden for den tribale stigma, bruges af Sleiman til at retfærdiggøre hans kriminelle handlinger. Goffman fortæller, hvordan stigma kan bruges som hvilepude for stigmatiserede personer, til at retfærdiggør deres handlinger, og i dette tilfælde, at Sleiman er muslim og derfor ond, kan drejes om og bruges af Sleiman til at begå ulovligheder i et samfund som allerede har stemplet ham som en ond person pga. hans religiøse og etniske baggrund.

5.4 Delkonklusion

Der hersker ikke nogen tvivl om, at Sleiman i hans liv har følt sig stigmatiseret pga. hans religiøse tilhørsforhold og hans indvandre baggrund. Stigmatisering har højest sandsynligt spillet en rolle i Sleimans gerninger i livet. Men det er svært at afgøre, om stigma har været en afgørende faktor for Sleimans valg i livet ift. bandemiljøet. Vi mener, ud fra den

analyse vi har lavet på den indsamlede empiri omkring Sleimans liv, at stigmatisering har haft en betydning, men ikke den afgørende betydning. Der er mange indvandre der vokser op i et hårdt belastet område, og udsættes for samme stigma som Sleiman, men som ikke vælger bandelivet. Sleiman fortæller om episoder i hans liv, som kan tolkes som stigmatiserende, og disse episoder har uden tvivl præget Sleimans liv, men da var han allerede på vej ind i bandemiljøet. Ud fra den indsamlede empiri, har disse episoder, som Sleiman fortæller om, fundet sted da Sleiman allerede var på vej ned af den rute der førte til at han blev bandemedlem. Vi tolker derimod den stigma som han udsættes for, som en retfærdiggørelse af Sleiman selv, til at begå de ulovligheder som han gør. Det kan meget vel være, at han retfærdiggør hans gerninger ubevidst pga. hans stigma, og han derfor bruger sin stigma som hvilepude for de kriminelle handlinger han udfør i livet. Sleiman påvirkes også af den stigma, de andre araber fra Askerød, pådutter ham. Men på dette tidspunkt har Sleiman oplevet så mange groteske ting i livet, som f.eks. da hans for prøver at myrde hans mor og søster ved at skære halsen over på dem, at han på en eller anden måde allerede er påvirket på den negative måde. Hans voldsomme temperament opstår som en reaktion på farens voldelig adfærd over for ham. Sleiman bruger hans stigma som undskyldning for den voldelig adfærd han udsætter andre for.

Derimod, mener vi, at den manglende anerkendelse og krænkelserne i, især, den private og retslige sfære, har haft en meget større betydning for den retning Sleiman valgte i livet.

6. Konklusion

Udsatte unge bliver til et offentligt sikkerhedsproblem ud fra de kriminelle handlinger de begår i eksempelvis deres nærområder. Dog har det ligeledes betydning for de udsatte unge, hvorledes vi som samfund forholder os til disse kriminelle handlinger, herunder også hvilken fortælling vi som samfund giver denne handling. De seneste års politiske strategier har medført, at den kriminelle lavalder er sænket, skønt at kriminaliteten statistisk har været stødt nedadgående det seneste årti. I forhold til ovennævnte strategi er helhedsplanerne derfor etableret i udsatte boligområder. Disse helhedsplaner har til formål, at være tryghedsskabende og ligeledes være den kriminalpræventive indsats, som skal forebygge banders umiddelbare rekruttering af udsatte unge. Samtidigt er Helhedsplanernes formål at facilitere samarbejde forvaltningerne mellem. Dette er hvad at by for nye og borgerinddrage

lokale beboerne. Altså anerkender man at borgerne er en del af løsningen. Man delagtiggør den almene beboer i området, således at man åbner op for en debat og diskussion omkring ens område, og derved synliggøre man den god genfortælling om stedet.

Sleiman har en følelse af, at være ekstraordinært stigmatiseret igennem hans sene opvækst og det primære nærmiljø. Dog ser vi ikke stigmatisering som hovedårsagen til hans tilflugt i det kriminelle miljø. Måden han forholder sig til stigmatisering på, bliver en kriminel handling som derved gør ham til kriminel og til et politisk sikkerhedsområde. Hovedvægten ligger i, at Sleiman er blevet krænket i de forskellige sfære igennem hans barndom og opvækst. Han er primært blevet krænket i den retslige- og private sfære. Det er, i Sleimans tilfælde, den krænkede unge, som søger anerkendelse i det kriminelle miljø. Det er et problem, at bogen kun forholder sig til den kriminelle løbebane, men ikke de forskellige indsatser, som ikke har virket på Sleiman. Udover dette kan vi se, at der har været kommunal hjælp til rådighed, men Sleiman har ikke gjort brug af dette. Hvorfor han ikke gør dette, må der altså have været nogle andre årsagsforklaringer på. Sleimans tilfælde er et godt eksempel på, at man i dag i de offentlige foranstaltninger vægter tidligere indsatser højere, simpelthen for at sætte ind overfor udsatte unge hurtigt.

7. Perspektivering

Ud fra den analyse vi har lavet på Sleimans liv, kan vi konkludere, at manglende anerkendelse, og til dels stigmatisering, har spillet et afgørende rolle ift. Sleimans valg livet og det fælleskab i form af en bande, som han vælger. Men det er svært, at afgør, om alle unge der vælger at indgå i en bande har været udsat for manglende anerkendelse og stigmatisering. Der er sikkert utallige sociologiske aspekter der spiller ind, men pga. projektets begrænsning, har det ikke været muligt og sikkert umuligt, at undersøge dem alle. Der er sandsynligvis også bandemedlemmer som kommer fra velfungerende familier, og alligevel er de med i en bande. Måske har det været af socioøkonomiske grunde at nogle individer har valgt at gå ind i en bande, hvor de har følt, at det var et lukrativ alternativ til at tjene penge. Måske kommer de fra en familie med svag kulturel kapital, og dermed klarer de sig dårligt i skolesystemet og derfor ingen fremtid ser i uddannelse. Pointen er, at man ikke kan begrænse sig til få sociologiske årsager til at et individer vælger bandelivet. I vores projekt kan Sleimans

situation begrundes ud fra manglende anerkendelse og til dels også stigma, men der er også andre sociologiske teorier der kan bruges, som f.eks. Pierre Bourdieus og hans teori om kapitaler (økonomisk, kulturel, social og symbolsk kapitaler) eller Loic Wacquant og hans teori omkring territorialt stigmatisering osv. Derfor ser vi vores forsknings projekt, som én ud af mange årsager til at bander opstår.

Vi kan bruge denne viden vi har skabt ud fra vores projekt til at sætte ind overfor socialt udsatte individer der er på vej ind i et kriminelt liv. Vi kan politisk fokusere på at unge hvis opvækst har været præget af vold og mishandling, får den nødvendige hjælp fra kommunen, igennem et lokalt samarbejde med ssp'er i lokalt området og sørge for at disse unge får den psykologiske hjælp de har brug for. Bandekriminalitet skal måske bekæmpes allerede langt før barnet har nogen ide om hvad en bande er. Vi må sørge for at socialt udsatte børn får den hjælp de behøver, selvom de ikke selv er klar over at de behøver hjælp. Vi gav et eksempel på tidligere i vores opgave, hvilke konsekvenser det kan have for børn hvis de ikke får den nødvendige hjælp, når de udsættes for traumatiserende oplevelser i familien.

8. Litteraturliste

Torfig, Jacob og Andreas Hagedorn Krogh: Samarbejdsdrevet innovation i bandeindsatsen. Side 21-30. 1. udg. Jurist- og Økonomforbundets, 2013. (Bog)

Libak Pedersen, Maria og Jonas Markus Lindstad: *Første led i fødekæden? En undersøgelse af børn og unge i kriminelle gruppe*. I: Justitsministeriet, 1.6.2011, s. 2-3 (Artikel)

Torfig, Jacob og Andreas Hagedorn Krogh: Samarbejdsdrevet innovation i bandeindsatsen. Side 35-62. 1. udg. Jurist- og Økonomforbundets, 2013. (Bog)

Torfig, Jacob og Andreas Hagedorn Krogh: Samarbejdsdrevet innovation i bandeindsatsen. Side 111-114. 1. udg. Jurist- og Økonomforbundets, 2013. (Bog)

Goffman, Erving : *Stigma, Om afvigerens sociale identitet* . 2. udg. samfundslitteratur, 2009. (Bog)

Hergel, Olav: *Men vi blev onde, et tidligere bande medlem af indvandrebanden Bloodz*. 1. udg. Politikens Forlag og Olav Hergel, 2012. (Bog)

Lihme, Benny: *Det Kulørte Akvarium, Artikler om unge, kriminalitet og bander*. 1. udg. Hans Reitzels Forlag, 2002. (Bog)

Andersen, Heine og Bo Kaspersen, Lars: *Klassisk og moderne samfunds teori*. 5. udg. Hans Reitzels Forlag, 2013

Nørgaard, Britta: *Axel Honneth og en teori om anerkendelse*. I: Tidsskrift nr. 16, 2005, s. 63-70 (Artikel)

Juul Kristensen, Catharina: Interviews med enkelt personer. Fuglesang, Lars : I: Teknikker i samfundsvidenskabelig metode. 1. udg. samfundslitteratur, 2007. side 278-295. (Afsnit i bog)

www.emu.dk: Anerkendelse fra et teoratisk perspektiv. Udgivet af Jimmi Bo Jeppesen. Internetadresse: <http://www.emu.dk/modul/anerkendelse-fra-et-teoretisk-perspektiv#cookieaccepted> - Besøgt d. 5.11.2014 (Internet)

www.Berlingske.dk: Banderne tager magten. Udgivet af Karen Jespersen. Internetadresse: <http://www.b.dk/kommentarer/banderne-tager-magten> - Besøgt d. 30.10.2014 (Internet)

www.faktalink.dk: Bandekrigen. Udgivet af Karina Søby Madsen. Internetadresse: <http://www.faktalink.dk/titelliste/bandekrigen-i-danmark/bandekrigen> - Besøgt d. 30.10.2014 (Internet)

www.dr.dk: Thorning varslers hårdere kurs over for bander. Udgivet af Mette Mayli Albæk. Internetadresse: <http://www.dr.dk/Nyheder/Politik/2013/09/28/115250.htm> - Besøgt d. 30.10.2014 (Internet)

www.dr.dk: Rockere og bander holder til i bolig områder i hver femte kommune. Udgivet af Louise Damløv. Internetadresse: <http://www.dr.dk/Nyheder/Indland/2013/07/01/120422.htm> - Besøgt d. 30.10.2014 (Internet)

www.ekstrabladet.dk: De unge fra Blågårds Plads:- Vi er den nye generation. Udgivet af Sune Fischer. Internetadresse: <http://ekstrabladet.dk/112/article4223038.ece> - Besøgt d. 30.10.2014 (Internet)